

ஸ்ரீ

திருக்கருவைவெண்பாவந்தாதி.

'திரு' என்னும் பலபொருளொருசொல் வடமொழியிலே 'ஸ்ரீ' என்பது போல, தமிழிலே தேவர்கள், அடியார்கள், ஞானநூல்கள், மந்திரங்கள், புண்ணியஸ்தலங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய எப்பொருள்களுக்கும் விசேஷணபதமாகி, அவற்றிற்கு முன்மகிமைப்பொருளை உணர்த்திவரும்: ஸ்ரீ அனந்தேசுவரர், ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர், ஸ்ரீவாதுளாகமம், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம், ஸ்ரீசாலிவாடிபுரம், ஸ்ரீபாதம் எனவும்; திருமுருகர், திருநாளைப்போவார், திருக்கோவையார், திருவைந்தெழுத்து, திருநெல்வேலி, திருவடி எனவும் வழங்குமாற்றால் அறிக; இதனை ஸ்ரீ என்பதன் சிதைவென்பாருமுளர். இங்கே, 'திரு' என்பது கருவைக்கு அடைமொழி; வெண்பா வந்தாதிக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

கருவை - சிவஸ்தலங்களில் ஒன்று; இது, பாண்டியநாட்டைச் சேர்ந்த ஆரியநாட்டிலுள்ளது: கரிவலம்வந்தநல்லூர் எனப்படும். குலசேகரபாண்டியன் வேட்டையாடும்போது எதிர்ப்பட்ட ஒருயானையைத் துரத்த, அது வேகமாய்ப் போய்க் கடவுள்இருந்த புதரை வலமாகச்சென்று பிறகு சிவகணமாகப் பெற்றமையால், அத்தலம், இப்பெயர்பெற்றது. இத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரான் திருநாமம் - பால்வண்ணநாதர், முகலிங்கர், திருக்களாவீசர். அம்மை - ஒப்பனைதேவி. தலவிருக்ஷம் - திருக்களா.

வெண்பா வந்தாதி - வெண்பாக்களினால் அந்தாதித்தொடையால் நூறு பாடல் பாடுவது. 'கலித்துறையந்தாதி,' 'பதிற்றுப்பத்தந்தாதி' என்னும் பிரபந்தங்களினும் வேறுபாடு விளங்குதற்கு, 'வெண்பாவந்தாதி' எனப்பட்டது. பதிற்றந்தாதி நூற்றந்தாதி என்றவகைகளில் இந்நூல் நூற்றந்தாதியாம். அதாவது - நூறுவெண்பாவினாலேனும், நூறுகட்டளைக்கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித்தொடையாற் கூறுவது. இந்நூல் அந்தாதித்தொடையால் அமைந்த நூறுவெண்பாக்களை யுடையது. அந்தாதி-அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது; வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை, வடமொழித்தொடர்: தீர்க்கசந்தி. அந்தாதியாவது - முன்னின்ற பாட்டின் இறுதியெழுத்தாயினும் அசையாயினுஞ் சீராயினும் அடியாயினும் பின்வரும் பாட்டின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது. இங்ஙனம்பாடும் நூலினது ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல் மண்டலித்தலெனப்படும். இது - தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றாம். சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் என்றவகையில், இது சொற்றொடர்நிலை; "செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர்நிலையே" என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். எனவே, திருக்கருவையென்னுந் திருப்பதியைப் பற்றி [illegible] வெண்பா. பொருள்: அத்திருப்பதியில் திருக்கோயில்

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், செய்யுளியலில் "விருந்தே தானும் புதுவது கிளந்தயாப்பின் மேற்றே" என்பதனால், 'விருந்துதானும் பழங்கதைமேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றாற் பலசெய்யுளுந் தொடர்ந்துவரத் தொடுக்கப்படும் தொடர்நிலைமேலது' என்று கூறினமையின், இவ்வந்தாதி அங்ஙனம் கூறிய விருந்தாமென்று உணர்க; இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திரரூபமானது. இதனை 'குட்டித்திருவாசகம்' என்று வழங்குவதுமுண்டு.

அதிவீரராமபாண்டியர்.

இந்நூலாசிரியராகிய அதிவீரராமபாண்டியர் என்பவர், தென்னாட்டில் தென்காசியிற் செங்கோல்செலுத்திய சந்திரவம்சத்துச் சிற்றரசர்களில் ஒருவர். இவர்காலம் ஏறக்குறைய ஆயிரம்வருஷங்களுக்கு முன்பென்றும், இவருடைய ஜ்யேஷ்ட சகோதரரது பெயர் வரதுங்கராமபாண்டியரென்றும், அவர் திருக்கருவையில் அரசாண்டுகொண்டிருந்தனரென்றுங் கூறுவர். இவர்செய்த வேறு நூல்கள் - நைடதம், கூர்மபுராணம், இலிங்கபுராணம், காசிகாண்டம், திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி, திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, நறுந்தொகை எனப்படும் வெற்றிவேற்கை முதலியன. இவர் செய்துள்ள நூல்களால், இவர் இலக்கிய இலக்கணங்களிலும் பலவகைக் கலைஞானநூல்களிலும் மிகத் தேர்ச்சிபெற்ற மகாகவியென நன்றாகத் தெரிகின்றது. இந்நூல்களில் முதல் நான்கு நூல்களால், இவருக்கு வடமொழிப் பயிற்சி இருத்தல்வேண்டுமெனத் துணியப்படுகின்றது. திருக்கருவை விஷயமாக இவர் பாடிய மூன்று அந்தாதிகளாலும், இவருக்குப் பரமசிவனிடத்திலுள்ள மெய்யன்பு தெளிவாக வெளியாகின்றது. கொக்கோகம் எனப்படும் மதனநூலும் இவர்செய்ததென்பது, சிலர் கொள்கை.

இவர் இந்த அந்தாதிகள் இயற்றியதற்குக் காரணம்:—இவர்க்குக் காமவொழுக்கமிகுதியால் தொழுநோய் சேர்ந்ததுபற்றிக் கழிவிரக்கங்கொண்டு திருக்கருவைத்தலத்தில் வந்து சிவபிரான்மீது அந்தாதிகள் மூன்றையும் பாடித்துதித்த மாத்திரத்தில் அந்நோய் நீங்கப்பெற்று நற்கதியடைந்தனர் என்று கூறுவர்.

இவர்க்குக் கல்விகற்பித்த ஆசிரியர்—சுவாமிநாததேவர், தீக்ஷாகுரு—அகோரசிவாசாரியர். இந்த இரண்டு ஆசிரியரையும் பற்றித் தாம் பாடிய சில நூல்களில் வணக்கங் கூறியுள்ளார்.

காப்பு.

காப்பு-காத்தல்; அது - இங்கு, காக்கின்ற கடவுள் விஷயமான வணக்கத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர்: ஆகவே, கவி தமக்குநேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித்தமது எண்ணத்தைமுடிக்கவல்லதோர் பொருளின்விஷயமாகச்செய்யுந் தோத்திரம் என்பதுகருத்து: கடவுள்வணக்கம், இரண்டுவகைப்படும்; வழிபடுகடவுள்வணக்க மென்றும், ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்க மென்றும். வழிபடுகடவுள் வணக்கமாவது - தாம்தாம் குலதெய்வமாகக்கொண்டு ஆராதிக்கின்ற கட-

யும், சைவமதத்தவர் சிவனையும் வணங்குதல் போல்வன. ஏற்புடைக்கடவுள் வணக்கமாவது - தாம்தாம் செய்ய எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்குத் தகுதியையுடைய கடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம்-இராமாயணங் கூறுபவர் இராமனையும், கந்தபுராணமுரைப்பவர் சுப்பிரமணியமூர்த்தியையும் வணங்குதல் போல்வன. இக்காப்புச்செய்யுள்; சிவபிரானது மூத்ததிருக்குமாரரான விநாயகரைப் பற்றியது.சைவசமயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள் தம்மைச் சரணமடைந்தவர்கள் தொடங்குந் தொழில்கட்கு வருகிற விக்கினங்களைப் போக்குதலாலும்,தம்மையடையாமல் அகங்கரித்தவர்கள் ஆரம்பிக்கின்ற செய்கைகட்குப் பலஇடையூறுகளை உண்டாக்குதலாலும் 'விக்நேச்வரர்' என்று திருநாமம்பெற்றுள்ள ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தியைக் குறித்ததாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம்.

> நண்பான தென்கருவை நாதனார் தம்பேரில்
> வெண்பாவந் தாதி விளம்பவே—பண்பாக
> மைம்மலையு மெய்ம்மலையு மாற்று புகழ்படைத்த
> கைம்மலையு மாமுகத்தோன் காப்பு.

(இ - ள்.) நண்பு ஆன-(அடியார்கள்பக்கல்) அருளுடையவராகிய, தென் கருவை நாதனார்தம் பேரில்-அழகிய திருக்கருவைப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கிற (யாவர்க்குந்) தலைவராகிய சிவபெருமான் விஷயமாக,வெண்பா அந்தாதி.-வெண்பாக்களாற்செய்யும் அந்தாதியென்னும் பிரபந்தத்தை, விளம்ப-சொல்லும்பொருட்டு,—பண்பு ஆக - தகுதியாக, மை மலையும் - ஆணவமாகிய மலையையும், மெய்மலையும் - மாயையாகிய மலையையும், மாற்று - நீக்குகிற, புகழ் படைத்த-கீர்த்தியைப்பெற்ற, கை மலையும் - மாமுகத்தோன் - கையையுடைய விலங்காகிய யானையின் முகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுள், காப்பு - (எனக்குக்) காவலாவர்; (எ - று.)

தென் கருவை - தென்னாட்டிலுள்ள கருவையுமாம். மை - ஆணவம்; ஞானத்தைமறைப்பது. மெய்-மாயை; தனுகரணபுவனபோகங்களுக்குக் காரணமானது. மும்மலங்களுள் இவ்விரண்டுகூறவே, மற்றொன்றாகிய கன்மமும் அடங்கும். அளக்கலாகாத அளவுடைமையும் எளிதில் அசைக்கவொண்ணாத நிலையுடைமையும் பற்றி, மலங்கள் மலை யெனப்பட்டன. மலைதல் - சூடுதல், உடைத்தாதல்.

நூல்.

௧ சீரணிந்த தென்கருவைச் செல்வனே யொப்பனையாள்
வாரணிந்த கொங்கை மணந்தோனே—காரணிந்த
கண்டனே நின்பொற் கழலல்லாற் காதலித்த
தொண்டனேற் குண்டோ துணை.

(இ - ள்.) சீர் அணிந்த - சிறப்புப்பொருந்திய, தென் கருவை - அழகிய

வனே! ஒப்பனையாள் - அழகையுடைய உமாதேவியின், வார் அணிந்த - கச்சைசப்பூண்ட, கொங்கை - தனத்தை, மணந்தோனே - கூடினவனே ! கார் அணிந்த - (நஞ்சுண்டதனாற்) கருமையைப்பொருந்திய, கண்டனே - திருக்கழுத்துடையவனே! நின் பொன் கழல் அல்லால் - உனது அழகிய திருவடிகளையல்லாமல், காதலித்த தொண்டனேற்கு - (அதனையே எப்பொழுதும்) விரும்பிய அடியவனாகிய எனக்கு, துணை—,உண்டோ - வேறு உளதோ? (எ - று.)—இல்லையென்றபடி.

எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி முதல் வகுத்துக் கூறவேண்டுதலால், 'சீர்' என்று தொடங்கினார். "வழிபடு தெய்வவணக்கஞ்செய்து, மங்கலமொழி முதல் வகுத், தெடுத்துக்கொண்ட விலக்கண விலக்கியம், இடுக்கணின்றி யினிதுமுடியும்", "சீர் மணி பரிதி யானை திரு நில முலகு திங்கள், கார் மலை சொல் லெழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத் தேர் பொன், எருது மிவை மூவாறும் இதன்பரியாயப் பேரும், ஆரு மங்கலச்சொல் செய்யுளாய்ந்து முன் வைக்க நன்றாம்" என்பன நோக்குக. ஒப்பனை - அலங்காரம்; உடையவளுக்குப் பண்பாகுபெயர். ஒப்பனை யென்பது, திருக்கருவைப்பிரானது தேவியார் திருநாம மென்பர். திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதனினின்று உண்டான ஆலாகலவிஷத்தைக் கண்டு அஞ்சியோடின தேவர்களின் வேண்டுகோளால் சிவபிரான் அதனை உண்டு கண்டத்தில் நிறுத்தியதனால், 'காரணிந்த கண்டன்' என்றார். 'காரணிந்தகண்டன்' என்றதனால் செய்தற்கரிய செயல்களைச் செய்தாயினும் தன்னடியார்களின் ஆபத்தைத் தீர்த்தருளுந் தன்மை விளக்கப்பட்டது. பொற்கழல் - பொன்னாலாகிய கழலென்னும் அணியை அணிந்த அடி யென்றுமாம். (௧)

உ. துணைவியொடு மால்விடைமேற் றோன்றிவினை நீக்கி
யிணைமலர்த்தா ளென்சிரத்தி லேற்றிப்—பணிவிடைக்கு
வேண்டாத வென்னை வலியவிலை கொண்டுதடுத்
தாண்டான் கருவை யரன்.

(இ - ள்.) கருவை - கருவையில் எழுந்தருளிய, அரன் - பரமசிவன்,— துணைவியொடு - தன்மனைவியான உமாதேவியுடன், மால் விடைமேல் - பெரியவிருஷபத்தின்மேல், தோன்றி - எழுந்தருளி (எனக்குத்தரிசனந் தந்து), வினை நீக்கி - (எனது) கருமங்களைப் போக்கி, இணை மலர் தாள் - ஒன்றோடொன்றொத்த [வேறுஉவமைபெறாத] தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளை, என் சிரத்தில் ஏற்றி - எனது தலையின்மேல் வைத்து, பணிவிடைக்கு வேண்டாத - (அவ்வெம்பெருமானுக்குத்) திருத்தொண்டுகள்செய்ய விரும்பாத, என்னை—,வலிய - பலாத்காரமாக [தானாகவே], விலை கொண்டு - விலைகொடுத்துவாங்கின அடிமையாகக்கொண்டு, தடுத்து - (யான் தீயவழியிற் செல்வதைத்) தடைசெய்து, ஆண்டான் - காத்தருளினான்; (எ - று.)—இது என்ன திருவருள்! என்று அதன் அருமைபெருமைகளை வியந்தபடி.

மால்விடை - திருமாலாகிய விருஷப மென்றுங் கூறுவர். இணைத்தாள் - [illegible]

றையும்) அழிப்பவன். நல்வினையும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாய் நின்று முத்திக்குத் தடையாதலால், பொதுப்பட, 'வினைநீக்கி' என்றார். "இருள்சேரிருவினையுஞ் சேரா" என்று திருவள்ளுவர் கூறுவதும் இதுபற்றியே. தேவஜந்மம்நல் வினைப்பயனாற் பெரிதும் இன்பம் நுகருமாறு நேர்வதாயினும் அத்தேவர்களும் அந்நல்வினை முடிந்தவளவிலே அவ்வுடம்பு ஒழிய மீளவும்இவ்வுலகத்திற் கரும வசத்திற்கேற்ப வேறுபிறவி கொள்பவராதலும், உயிரைப் பந்தப்படுத்து வதிற் பொன்விலங்கும் இருப்புவிலங்கும்போலப் புண்ணியஜந்மமும் பாபஜந் மமும் சமமேயாதலும், இவ்விருவகைக் கருமங்களையும் முற்றும் ஒழித்தவர் களே சிற்றின்பத்துக்கும் பெருந்துன்பத்துக்குமே இடமான எழுவகைப் பிறப்புக்களிலும் புகுதாமற் பேரின்பத்துக்கே இடமான மீளாவுலகமாகிய முத்தியிற் சேர்ந்து மீளவும் பிறத்தலிலாரவரென்பதும் உணர்க. (௨)

௩. அரவணிந்த தென்கருவை யாளுடையான் வேதம்
பரவுங் களவிற் பரமன்—றிருவடியை
நேர்ந்தார்க் கணித்தாகு நேரா துளமயக்கஞ்
சேர்ந்தார்க்கு முத்தியது சேண்.

(இ - ள்.) அரவு அணிந்த-நாகங்களை ஆபரணமாகத்தரித்த, தென் கருவை-தென்கருவையில் எழுந்தருளிய, ஆள்உடையான் - (யாவரையும்) அடிமை யாகவுடையவனும், வேதம் பரவும்-வேதங்களெல்லாம் புகழப்பெற்ற, களவின்-களாமரத்தின்கீழ் எழுந்தருளிய, பரமன் - சிறந்தகடவுளுமாகிய சிவனது, திரு அடியை---, நேர்ந்தார்க்கு - சரணமாக அடைந்த அடியார்களுக்கு, முத்தி அது-மோட்சம், அணித்து ஆகும் - சமீபத்திலுள்ளதாம்; நேராது - (அதனை) அடையாமல், உளம் மயக்கம் சேர்ந்தார்க்கு - மனம்மயங்குதல்பொருந்தின வர்க்கு, சேண் - (அது) தூரத்திலுள்ளதாம்; (எ - று.)

அரவணிந்த கதை:—ஒருகாலத்தில் பரமசிவன் தம்மைமதியாத தாருக வனத்திலுள்ள முனிவர்களது மனநிலைமையைப் பரீக்ஷிக்க எண்ணித் தாம் ஒரு விடசங்கமத்திருவுருவங்கொண்டு அவரில்லந்தோறுஞ்சென்று பிக்ஷாடனஞ் செய்து தம்மைநோக்கிக் காதல்கொண்ட அம்முனிபத்தினியர்களது கற்பு நிலைமையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொறுமைற்கோபமூண்ட அம்முனி வர்கள் அபிசாரயாகமொன்று செய்து அவ்வோமத்தீயினின்றும் எழுந்த நாகங்கள், பூதங்கள், மான், புலி, முயலகன், வெண்டலை முதலியவற்றைச் சிவனைக்கொன்றுவரும்படிஏவ, சிவபெருமான் தம்மேற்பொங்கிவந்த நாகங் களை ஆபரணங்களாகவும், பூதங்களைத் தமது கணங்களாகவும் கொண்டு, மானைக் கையில்ஏந்தி, புலியைத் தோலை உரித்துஉடுத்து, முயலகனை முதுகிற் காலால்ஊன்றி, வெண்டலையைக் கையிற்பற்றிச் சடைமேல் அணிந்து, அவற் றையெல்லாம் பயனிலவாகச்செய்து விட்டனரென்பதாம்.

இங்கு மயக்கமாவது - மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனுங் கடவுளும் இல்லை யெனவும் மற்றும் இத்தன்மையனவுஞ் சொல்லும் மயக்கநால்வ...

என்பன - ஒருபொருட்சொற்கள். முத்தியது என்னும் எழுவாய், முன்வாக்கியத்திலுங் கூட்டப்பட்டது; 'அது' - முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு, 'சேண்' என இடத்திலுள்ளதை இடமாக உபசரித்தார். இனி, முத்தி சேணது என்றுமாம். (௩)

௪. சேணிற் கொடிநுடங்குந் தென்கருவை யம்மானே
கோணைப் பிறையணியுங் கோமானே—பேணித்
தொடுக்குங் கவிதைத் தொழும்பனுக்கு வந்த
விடுக்கண் களையாத தென்.

(இ - ள்.) கொடி - துவசங்கள், சேணில் - ஆகாயத்தில், நுடங்கும் அசையப்பெற்ற, தென கருவை - தென்கருவையில் எழுந்தருளிய, அம்மானே - தலைவனே! கோணை - வளைந்தவடிவமாகிய, பிறை - ஒற்றைக்கலையிளஞ்சந்திரனை, அணியும் - (திருமுடியில்) தரித்த, கோமானே - கடவுளே! பேணி - விரும்பி [பத்திகொண்டு], கவிதை - பாடல்களை, தொடுக்கும் - (உன்விஷயமாகப்) பாடுகின்ற, தொழும்பனுக்கு - அடியவனாகிய எனக்கு, வந்த - நேர்ந்த, இடுக்கண் - பிறவித்துன்புங்களை, களையாதது - (நீ) நீக்காதது, என் - யாது காரணம்? (எ - று.)

பத்தியுடைய அடியார்களது துன்பங்களையெல்லாம் தொடர்ச்சியறத் தொலைத்தல் அருளுடைய கடவுளுக்குக் கடமையன்றோ வென்றபடி. 'சேணிற்கொடிநுடங்கும்' என அந்நகரத்து மாடமாளிகை மதில் முதலியவற்றின் உயர்ச்சியைக் கூறினார். கோணை, ஐ - சாரியை. தன்திருவடிகளை அடைந்தார்க்குக் குறைதீர்த்து அருளுந் தன்மைய னென்பது தோன்ற 'கோணைப்பிறையணியும் கோமான்' என்றார். இடுக்கணுவது - மலர்ந்துநோக்கமின்றி மையல்நோக்கம்படவருந் துன்பம்: இடுங்குகண் என்பதன் சம்பந்தத்தால் வந்தபெயர்.

பிறையணிந்த கதை.—சந்திரன் தக்ஷமுனிவரது புத்திரிகளாகிய அசுவினி முதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களையும் மணஞ்செய்துகொண்டு, அவர்களுள் உரோகிணியென்பவளிடத்து மிகவுங்காதல்கூர்ந்து அவளுடனே எப்பொழுதுங் கூடிவாழ்ந்திருக்க, மற்றை மகளிரது வருத்தம்நோக்கித் தன்னை 'க்ஷயமடைவாயாக' என்று சபித்த அம்முனிவர் சாபத்தாற் சந்திரன் பதினைந்துகலைகளுங் குறைந்து மற்றைக்கலையொன்றையும் இழப்பதற்கு முன்னஞ் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கூர்ந்து அவ்வொற்றைக்கலையைத் தந்தலையில் அணிந்து மீண்டுங் கலைகள் வளர்ந்துவரும்படி அனுக்கிரகித்தா ரென்பதாம். (௪)

௫. என்னெஞ்சில் வைத்தற் கினியதவம் யாதுசெய்தேன்
பொன்னஞ் சிலையாற் புரமெரித்த—முன்னவனே
யன்னம் பயில்கருவை யானே யாவுதொழப்

(இ - ள்.) பொன் அம் சிலையால்-அழகிய பொன்மலையாகிய வில்லினால், புரம் - மூன்றுபட்டணங்களை, எரித்த - அழித்த, முன்னவனே - முதற்கடவுளே! அன்னம் பயில் கருவையானே - அன்னப்பறவைகள் சஞ்சரித்தற்கு இடமான கருவைக்கு நாதனே!—அரவு தொழ-ஆதிசேஷனது அம்சமாகிய பதஞ்சலி பகவான் வணங்கும்படி, பொன் அம்பலத்து - பொன்மயமான சபையில் [சிதம்பரத்தில்], ஆடும் - நர்த்தனஞ்செய்த, பூ - (உனது) தாமரை மலர்போலுந் திருவடிகளை, என் நெஞ்சில் வைத்தற்கு - எனது மனத்திலே (எப்பொழுதும்) வைத்துக்கொண்டு தியானிப்பதற்கு, இனிய தவம் யாது செய்தேன் - நல்ல எந்தத் தவத்தை (முற்பிறப்பிற்) செய்தேனோ? (எ - று.)

என்றது, இப்படிப்பட்டமகாபாக்கியம் முற்பிறப்பிற் பெருந்தவஞ்செய்தார்க்கன்றி எளிதிற் கூடாதாதலின்; அன்றிக்கே, யாதொரு நல்வினையுஞ் செய்யாத யான் உன் திருவடியை எப்பொழுதும் தியானிக்கப் பண்ணினது காரணமில்லாமலியல்பாகவே யுண்டாகின்ற உனதுகருணையினாலேயன்றி வேறன்றென்பது கருத்தாகவுமாம். சிலைஎன்பதற்கு-இரட்டுறமொழிதலால், மலையென்றும் வில்லென்றும் பொருள்கொள்ளப்பட்டது.

அன்னம் - ஹம்ஸமென்னும் வடமொழியின் திரிபு. 'அன்னம்பயில் கருவை' என அன்னங்கள் வந்துதங்கி வாழ்தற்கு இடமான தாமரையின் செழிப்புக்குக் காரணமாகிய நீர்வளச்சிறப்புக் கூறினார். தேவர்களுக்காகத் திருக்கைலாசத்திலும், காளிக்காகத் திருவாலங்காட்டிலும், பதஞ்சலிபகவான் வியாக்கிரபாதமுனிவர்களுக்காகச் சிதம்பரத்திலும், தடாதகைப்பிராட்டியார் திருக்கலியாணத்துக்கு வந்த மேற்கூறிய முனிவர்க்காகத் தென்மதுரையிலும் திருநடனஞ்செய்தருளினனென அறிக. பூ - உவமவாகுபெயர். வைத்தற்கு (நீ) வைப்பதற்கு எனவுமாம்.

புரமெரித்த கதை:—தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் மிக்கதவஞ்செய்து மயனென்பவனாற் சுவர்க்கமத்தியபாதாளமென்னும் மூன்றிடத்திலும் முறையே பசும்பொன் வெண் பொன் கரும்பொன்களால் அரண்வகுக்கப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையையுடைய மூன்று பட்டணங்களைப் பெற்று மற்றும் பல அசுரர்களோடும் அங்கரங்களுடனே தாம்நினைத்த விடங்களிற் பறந்து சென்று பலவிடங்களையும் பாழாக்கிவருகையில், அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால், சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும், சந்திரசூரியர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை நாணாகவும் விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத்தேவர்களைப் பிற போர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்தசந்நத்தராகிச் சென்று போர்செய்ய யத்தனிக்கையில், தேவர்கள் தத்தமது வல்லமையை நினைந்து

கொள்ளாமல், தாமே புன்சிரிப்புச்செய்து அசுரர்களனைவரையும் பட்டணங்களோடு எரித்தருளின ரென்பதாம். (இ)

௯. பூமருவு வேதன் புயல்வண்ணன் கண்டறியாத்
தாம மணிமுடியுந் தாளிணையும்—யாமறிய
வாழுங் கருவை வளநகரில் வந்துநின்றான்
றாழுஞ் சடைக்களவீ சன்.

(இ - ள்.) தாழும் சடை - தாழ்ந்துதொங்குகின்ற (கபர்த்தமென்னுஞ்) சடையையுடைய, களவீசன் - திருக்களாமரத்தின்கீழெழுந்தருளிய சிவபெருமான்,—பூமருவுவேதன் - (திருமாலின் நாபீகமல) மலரில் தோன்றிய வேதம் வல்ல பிரமனும், புயல் வண்ணன் - மேகம்போன்ற திருநிறமுடைய திருமாலும், கண்டு அறியா - தரிசித்து அறியமாட்டாமற்போன, தாமம் அணி முடியும் - (கொன்றை) மாலையைச் சூடிய திருமுடியையும், தாள் இணையும் - உபயதிருவடியையும், யாம் அறிய - நாமெல்லாம் அறியும்படி, வாழும் கருவை வளநகரில் - எல்லாவாழ்க்கைகளுக்கும் இடமான வளங்களையுடைய திருக்கருவாபுரியில், வந்து நின்றான் - வந்து நிலையாக எழுந்தருளி நின்றான்; (எ - று.)—இது என்ன திருவருளின் சிறப்பு!

கடவுள் பக்தியையுடைய அடியார்களுக்கு மிகவும் எளியவரென்றும், பக்தரல்லாத பிறர்க்கு மிகவும் அரியவரென்றுங் கூறியபடியாம். திரிமூர்த்திகளுள் மற்றையிருமூர்த்திகளாலுங் காணப்பெறாத சிவபெருமான் எனது நல்வினைப்பயனால் எனக்குக் காட்சியளித்தன னென்பதாம். "பாதாரவிந்தமுஞ் செஞ்சடைக் காடும் பஞ்சாயுதனும், வேதாவு மின்னமுங் காண்பரியானை யென்மெய்த்தவத்தா, ஞதாவென்றேத்திக் கருவைக்களாவினறுநிழற்கீழ்க், காதார்வரிவிழி யொப்பனை யாளொடுங் கண்டனனே" என்றார் கலித்துறையந்தாதியிலும். வேதன் - வேதா என்னும் வடசொல்லின் திரிபாய், விதிக்குங்கடவுளாகிய பிரம னென்றுமாம். அடியார்களையெல்லாங்கூட்டி 'யாம்' என்றார்; உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. வளம் - ஜலவளம், நிலவளம் முதலிய பலவளங்கள். சடை - ஜடாஎன்பதன் திரிபு. களா - குறியதன்கீழ் ஆ குறுகிற்று.

முன்இரண்டடி - முறைநிரனிறைப் பொருள்கோள்; வேதன் காணாத முடியும், புயல்வண்ணன் காணாத தாளும் என முறையே இயைத்துப் பொருள்கொள்க. இவ்வாறுகூறியது - தாந்தாங் கடவுளென்னுங் கருத்துக்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் பகைமைபூண்ட பிரமவிஷ்ணுக்களின் மாறுபாட்டை ஒழிக்கும்பொருட்டுப் பரமசிவன் அவ்விருவர்க்கும் நடுவில் ஒரு பெரிய அனற்பிழம்பினுருவமாய்த் தோன்றி நின்று 'இப்பிழம்பின் அடியையும் முடியையுந் தேடுமின்' என்ன, அவ்வடிமுடிகளில் ஒன்றை முன்னங்கண்டவரேமுதல்வரென்று சொல்லிப் பிரமன் அம்சரூபியாய் முடியினைக்காண விண்பறக்தும், விஷ்ணுவராகரூபியாய் அடியினைக்காண மண்ணிடந்துஞ் சென்று பலநாள்தேடியும் முடிவுகண்டிலராய்ப் போயினரென்பதோர் கந்த

எ. ஈசனே யென்று மிமயமயி லொப்பனையா
ணேசனே யென்று நினைந்துருகிப்—பேசினே
னல்வினையைக் கண்டே னவையற்றேன் வாழ்வுற்றேன்
வல்வினையைக் கண்டிலேன் மற்று.

(இ - ள்.) ஈசனே என்றும் - தலைவனேயென்றும், இமயம் - இமவத்பர்வதராசன் மகளாகிய, மயில் - மயில்போலுஞ்சாயலையுடைய, ஒப்பனையாள் - அழகையுடைய உமாதேவியின், நேசனே என்றும் - அன்புள்ள கணவனே யென்றும், நினைந்து - தியானித்து, உருகி - (மனங்) கரைந்து, பேசினேன் - சொல்லித்துதித்தேன்; (அதனால்), நல்வினையை (யான்முற்பிறப்பிற்செய்துள்ள) நல்ல புண்ணியத்தை, கண்டேன் - காணப்பெற்றேன்; அவை அற்றேன் - (காமம் முதலிய) குற்றங்கள் நீங்கினேன்; வாழ்வு உற்றேன் - முத்தியுலகத்துப் பேரின்பவாழ்க்கையைப் பெற்றேன்; மற்று - பின்பு, வல்வினையை கண்டிலேன் - வலியஊழ்வினையைக் கண்டேனில்லை; (எ - று.)

இங்ஙனமே யாவரும் தியானித்துத் துதித்து வினையற்று வாழ்வு பெறுவீராக என்றபடி. நேசம் - நேயமென்பதன் போலி. வாழ்வுஉற்றேன் என இறந்தகாலத்தாற்கூறினது, தெளிவும் விரைவும் பற்றி: இவ்வுலகத்திலிருக்கும்பொழுதே உயிர் அவிச்சை முதலிய மாசு நீங்கி நிரதிசயஇன்பம்பெற்று நிற்கும் சிவன் முத்தி நிலைமையைக் கருதியாகவுமாம். (எ)

அ. மற்றுமொரு தெய்வத்தை வாழ்த்தேன் முழுக்காதல்
பற்றி யுளத்துவைத்துப் பாவியேன்—சிற்றடியே
னும்பருமா லும்போற் றொருவன் கருவைநகர்
நம்பெருமா னல்லாது நான்.

(இ - ள்.) சிறு அடியேன் - சிறிய தொண்டனாகிய, நான்—, உம்பரும் - (பிரமன் முதலிய) தேவர்களும், மாலும்-திருமாலும், போற்று - துதிக்கின்ற, ஒருவன்-ஒப்பற்றவனாகிய, கருவைநகர் நம்பெருமான் அல்லாது-திருக்கருவாபுரியில் எழுந்தருளிய நமக்கெல்லாந்தலைவனாகிய பரமசிவனையே யல்லாமல், மற்றும் ஒரு தெய்வத்தை - வேறொருகடவுளையும், வாழ்த்தேன் - துதிக்கமாட்டேன்; முழுகாதல் பற்றி - பூர்ணமானபத்தியினால், உளத்து வைத்து - மனத்திலேவைத்து, பாவியேன் - தியானிக்கவும்மாட்டேன்; (எ - று.)

இவ்வணம் மறந்தும் புறந்தொழாத தமதுமனவுறுதியை வெளியிட்டவாறு. இனம்பற்றி, கண்ணாற்காணவும்மாட்டேனென்பதுங் கொள்க. மால் - இந்திரனுகவுமாம். அல்லாது - எதிர்மறைக்குறிப்புவினையெச்சம். (அ)

௯. நானிலத்தோர் முன்னே நலனழிந்து நானிருந்தாற்
கான நறும்பூங் களவிச—வினமுரைத்
தென்னைச் சிரிப்பாரென் றென்றே யெம்பெருமா

(இ - ள்.) கானம் - காட்டில் தோன்றுகின்ற, நறு பூ - வாசனைவீசுகிற பூக்களையுடைய, கள் ஈச - களாமரத்தின்கீழ்க்கடவுளே! எம்பெருமான்-எமது தலைவனே!—நான்-(உனது அடியவனாகிய) யான், நானிலத்தோர் முன்னே - இந்நிலவுலகத்துள்ள மனிதர்களுக்கு எதிரே, நலன் அறிக்கு - ஒருநன்மையையும் பெறாமல், இருந்தால் - (இவ்வாறு) இருந்தால்,—(கண்டவர் கேட்டவர் எல்லோரும்), ஈனம் உரைத்து - இழிவான சொற்களைச்சொல்லி, என்னை சிரிப்பார் என்று - என்னையே பரிகசித்து நகைப்பார்களென்று, என்னுதே - நினையாதே; உன்னை சிரிப்பாரும் - உன்னை நகைப்பவர்களும், உண்டு—; (எ - று.)

தம்மையே கதியென்று நம்பிச் சரணமடைந்தவரைக் குற்றம்பாராது பாதுகாத்தல் உலகவியல்பு; ஆதலால், உன்னையே நம்பிச் சரணமடைந்த அடியவனாகிய என்னையும் குற்றம்பாராட்டாது பாதுகாக்கவேண்டியது நினது கடமை யென்பதாம். இச்செய்யுளில் அடியார்களது பிழைகளைப் பாராமற் பாதுகாத்தல் தலைவரது இயல்பு என்ற பொதுப்பொருளைக்கொண்டு எனது குற்றத்தைப் பாராது பாதுகாத்தல் நினது கடன் என்ற சிறப்புப்பொருளைச் சமர்த்தித்தது, வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியின்பாற்படும். சகலகல்யாண குண பரிபூரணன் எனப்படுகின்ற இறைவன் "அடியாரிழைத்தபிழைகோடிகோடிநினையாத ஆதிநாதன்" என்று கூறப்படுமாறு அக்குணங்களெல்லாவற்றினுந் தலைமைக்குணமாகிய கருணையைக் கைக்கொண்டு நில்லாவிடின் அவன் அருணங்கட்கே ஓரிழிவாதலால், 'களவீச......உன்னைச்சிரிப்பாருமுண்டு' என்றார். வேறுகதியின்றிச் சரணமடைந்தவரைக் காவாது கைவிட்டால், விட்டவரையே யாவரும் இகழ்வ ரென்றபடி. "கொண்டாளப்பெற்றவா தம்மடியார்கள் குறைசெயினுந், தண்டா முனிவுற்றிகழ்தல்செய்யார் தமியேன் பிழைநூ, றுண்டாயினும் பொறுத்தாளுந் தகைமை புனைதுகடன், கண்டார் நகைப்பர் களவீச நீயென்னைக் கைவிடினே" என்றார் திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதியிலும். நானிலம் - நான்காகிய நிலத்தையுடையது; பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; நான்கு நிலங்களாவன - முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் எனபவைகளிற் பாலைநீங்க நன்மக்கள் குடியிருத்தற்கு உரிய மற்றை நான்கும். என்னுதே - ஏவலொருமை முற்று. பெருமான - அண்மைவிளி.

(௯)

௧௦. உண்டுபல குற்ற முனையடைந்தே னுதவின்றுங்
கண்டு பொறுத்தல் கடன்கண்டாய்—பண்டுதிரஞ்
சிந்த வடித்தவனைச் சீறாது பாசுபதந்
தந்தருளு லிங்கநா தா.

(இ - ள்.) பண்டு-முன்னே, உதிரம் சிந்த - இரத்தம் ஒழுகும்படி, அடித்தவனை - (வில்லினால்) புடைத்த அருச்சுனனை, சீறாது - கோபியாமல், (அவனுக்கு), பாசுபதம் - பாசுபதாஸ்திரத்தை, தந்த - கொடுத்தருளின, முகலிங்கநாதா - திருமுகம்மலர்ந்த லிங்கத்தின் வடிவமாகவுள்ள தலைவனே!—பல குற்றம் உண்டு-(என்னிடம்) பலகுற்றங்கள் உள்ளன; [illegible]

தேன் ஆதலினல் - (யான்) உன்னைச் சரணமடைந்தேனுகையால், கண்டு கடாக்ஷித்து [அருள்செய்வாய்], பொறுத்தல் - பொறுத்தலினின்றும், கடன் (உனக்குக்) கடமையாகும்; கண்டாய் - அறிவாய்; (எ - று.)

உயிர்களுக்குத் தலைவனுதலாலும், விருஷபத்துக்குத் தலைவனுதலாலும், பசுபதியென்று சிவனுக்குப்பேர்; அவனது சம்பந்தமானது, பாசுபதம்: தத்திதாந்த நாமம். குற்றத்தைப்பொறுத்து அருள்செய்தற்குத் திருஷ்டாந்தமாக இவ்வரலாற்றை எடுத்துக்கூறினர். உதிரம் - ருதிரம்.

அருச்சுனன் வில்லால் அடித்த கதை:—பாசுபதம்பெறத் தவநிலைநின்ற அருச்சுனனை அழிக்கத் துரியோதனனேவலாற் பன்றிவடிவாய்வந்த மூகாசுரன் மேல் வேடவடிவாய்வந்த சிவபெருமான அம்பெய்ய, அதற்கு முன்னே அருச்சுனன் அம்பொன்றுஎய்து வராகத்தை வீழ்த்த, அதுகாரணமாக அவ்விருவர்க்கும் உண்டான போரிற் பரமசிவன எதிரியது வில்நாணியை அறுக்க, பார்த்தன அவ்விற்கழுந்தாற் கடவுளது முடியில் அடித்தான்; பின்பு சிவபிரான் தமது நிஜரூபத்தோடு காட்சிகொடுத்து அவன் வேண்டுகோளின்படி பாசுபதாஸ்திரத்தையும், வில் அம்பறாத்தூணி முதலியவற்றையும் அருளிப்போயினர்என்பதாம். (௧௦)

௧௧. நாதா தமிழ்க்கருவை நம்பா வெனக்கினிய
தாதா வெனவுன் சரணடைந்தும்—காதுசின
வெவ்விடையின் வீதி விடங்கனே நாடோறு
மிவ்விடரின் வாடுவதேன் யான்.

(இ - ள்.) காது - (பகைவரை) அழிக்கும்படியான, சினம் - கோபத்தையுடைய, வெம் - (பகைவர்க்குப்) பயங்கரமான, விடையின் - விருஷபத்தை வாகனமாகவுடைய, வீதி விடங்கனே - வீதிவிடங்கப்பெருமானே! நாதா - தலைவனே! தமிழ் கருவை நம்பா - செந்தமிழ் வழங்குந் திருக்கருவைச் சிவனே!—எனக்கு இனிய தாதா என - (நீ) எனக்கு நல்லகொடையாளியென்று எண்ணி, உன் சரண அடைந்தும் - உனது திருவடியைச் சரணமாக அடைந்தபின்பும், யான்—, நாடோறும்—, இ இடரின் வாடுவது - இப்பிறவித் துன்பங்களில் வருந்துவது, என் - யாதுகாரணம்? (எ - று.)

விரைவிற் போக்கியருளவேண்டு மென்றபடி. தமிழ்க்கருவை - இனியகருவை யென்றுமாம். தமிழ்நம்பாஎன இயைத்து, தமிழுக்கு உரியதலைவனே யென்றுமாம். நம்பன் - யாவராலும் நம்பிச்சரணமடையப்படுபவன்; இனி, நமக்குஇன்னுனென்னும்பொருள்பட வருவதோர் உயர்ச்சிச்சொல்லாகவுமாம். சரண் - இரட்டுறமொழிதலால், அடியும் அடைக்கலமும் எனப்பட்டது. காதுசினம் - வினைத்தொகை. வெவ்விடை - விரும்பப்படும் விருஷபமுமாம். விடங்கன் - டங்கத்தினற் செய்யப்படாதவன்; டங்கம் - உளி: எனவே, சுயம்பு என்றபடி. வீதியில் எழுந்தருளுதலால், வீதிவிடங்கனென்று வழங்குவர்; இனி, வீதிக்கு அழகைச்செய்பவனென்றுங் கொள்ளலாம்; விடங்கம் - அழகு. 'வாடுவதென் வியான்' என்றும் பாடம். (௧௧)

௧௨. யாவ னமர ரிடர்தீர நஞ்சுண்டான்
யாவன் கருவை யினிதுறைந்தான்—யாவன்
றவநேர்மை கண்டு தனக்கடிமை கொள்வா
னவனே யெனையாண் டவன்.

(இ - ள்.) யாவன் - எக்கடவுள், அமரர் இடர் தீர - தேவர்கள் துன்பம் நீங்கும்படி, நஞ்சு உண்டான் - விஷத்தை உட்கொண்டானே? யாவன்—, கருவை - திருக்கருவையில், இனிது உறைந்தான் - இனிமையாக எழுந்தருளி நின்றானே? யாவன்—,தவம் நேர்மை கண்டு - (உயிர்களது) தவத்தின் அமைதியை நோக்கி, தனக்கு அடிமை கொள்வான் - (அவ்வுயிர்களைத்) தனக்கு அடிமையாக்கிக்கொள்வானே? அவனே-அம்முழுமுதற்கடவுளே, எனை ஆண்டவன் - என்னை அடிமைகொண்டவனுவன்; (எ - று)

இனிது - குறிப்புமுற்று வினையுரியாய் நின்றது; கிரியாவிசேஷண மென்பர்.

௧௩. ஆண்டவனே தென்கருவை யாதியே யாடரவம்
பூண்டவனே யென்று தினம் போற்றிடவு—நீண்டதுயர்
போகா திருக்குமோ பொங்கிருளு நிற்குமோ
மாகா தவன்றேர் வரின்.

(இ - ள்.) 'ஆண்டவனே - அடிமைகொண்டவனே! தென் கருவை ஆதியே - தென்கருவையிலெழுந்தருளிய முதற்கடவுளே! ஆடு அரவம் பூண்டவனே-(படமெடுத்து)ஆடுகின்ற நாகங்களை ஆபரணமாக அணிந்தவனே!'என்று-என்று சொல்லி, தினம் - நாள்தோறும், போற்றிடவும்-துதிக்கவும், நீண்ட துயர் - மிகுந்த பிறவித்துன்பங்கள், போகாது இருக்குமோ - ஒழியாமல் நிலை நிற்குமோ? [நில்லாவாம்]; (அது எதுபோலவென்றால்)—மாகு - பெரிய ஆகாயத்தில், ஆதவன் தேர் - சூரியனது இரதம், வரின - உதித்துவந்தால், பொங்கு இருளும் - (அதற்குமுன்னே) மிகுந்துள்ள இருட்டுமுழுவதும், நிற்குமோ - ஒழியாமல் நிலை நிற்குமோ?-[நில்லாது]; (எ - று.)

சிவபிரானைத் துதித்தமாத்திரத்தில் பிறவித்துன்பங்கள் இருந்தவிடந் தெரியாது ஒழிதலை உதாரணங்காட்டி விளக்கினர். எடுத்துக்காட்டுவமையணி. மாகு - மஹாகம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. தேர் - மண்டலம்.

௧௪. வாந்தருமிப் பார்புரக்கும் வாழ்வுதரும் விண்ணோர்
தாந்தரும்பே ரின்பந் தருமால்—பாந்து
துளவிசன் றேடுந் துணைத்தாட் கருவைக்
களவிச னென்றுரைத்தக் கால்.

(இ - ள்.) துளவு ஈசன் - திருத்துழாய் மாலையையுடைய திருமால், பாந்து - விரைந்துசென்று, தேடும்-தேடின, துணை தாள் - உபயபாதங்களையுடைய, கருவை களா ஈசன் - திருக்கருவைத் திருக்களாவின் கீழ்க்கட

என்று உரைத்தக்கால் - என்று (ஒருதாஞ்) சொன்னல், (அச்சொல்லவு), வரம் தரும் - வேண்டிய வரங்களையெல்லாங் கொடுக்கும்; இ பார் புரக்கும் வாழ்வு - இந்நிலவுலகமுழுவதையும் (ஏகசக்ராதிபத்தியமாய்) அரசாளும் வாழ்க்கையை, தரும்—;விண்ணோர் தாம் - தேவர்களது பதவியை, தரும்—; வீடு இன்பம்- முத்தியுலகத்து நிரதிசய இன்பத்தையும், தரும்—; (எ - று.)

சிவபிரானது திருநாமசங்கீர்த்தனத்தால் உண்டாகும் பயன்களை விளக்கியவாறு. (கசு)

கஎ. காலத்தாற் கால படராற் கருமறலி
சூலத்தா லாவி தொலைவனோ—ஞாலத்துட்
டேன்பற்றும் பூங்களவிற் செல்வன் றிருவடியைத்
தான்பற்றும் பற்றுடையான் றான்.

(இ - ள்.) ஞாலத்துள் - பூமியில், தேன் பற்றும் பூ களவின் - தேன் பொருந்தின பூக்களையுடைய களாவின்கீழ் உள்ள, செல்வன் - எல்லாச்செல்வமுமுடைய கடவுளது, திரு அடியை - சீர்பாதங்களை, பற்றும் - சரணமாக அடைந்த, பற்று உடையான் - அன்பையுடைய அடியவன்,—காலத்தால் - யமனாலும், காலபடரால் - யமதூதர்களாலும், கரு மறலி சூலத்தால் - கருநிறமுடைய யமனது சூலாயுதத்தாலும், ஆவி தொலைவனோ - உயிரழிவனோ? (எ - று.) ஒழியான், முத்திபெறுவ னென்றபடி.

சிவபிரானுக்கு ஆட்பட்டவன் யமபாதையின்றி நற்கதிபெறுவ னென்பதாம். காலன் - உயிர்களின் ஆயுள்நாளைக் கணக்கிடுபவன். தேவர்களை உயர்திணையாகவும் அஃறிணையாகவுஞ் சொல்லலா மாதலால், 'காலத்தால்' என அஃறிணையாற் கூறினர். இனி, காலக்கடவு ளாகவுமாம். (கஎ)

கஅ. தானேவந் தென்னைத் தடுத்தடிமை கொண்டானை
யானே பிறககு மெழுபிறப்பும்—வானிற்
சிறந்திருக்குந் தென்கருவைச் செல்வனையெண் ணுமன்
மறந்திருக்கு மோவென் மனம்.

(இ - ள்.) தானே வந்து என்னை தடுத்து அடிமை கொண்டானை - (என் வேண்டுகோளில்லாமல்) தானாகவே வலியவந்து என்னைத் (தீயவழியிற்செல்வதைத்) தடைசெய்து [நல்லறிவுதந்து] அடிமையாக்கிக்கொண்டவனாகிய, வானின் சிறந்திருக்கும் தென்கருவை செல்வனை - பெருமையினாற்சிறப்புற்றிருக்குந் தென்கருவைக்கடவுளை, யானே பிறக்கும் எழு பிறப்பும் - நானாகவே (ஊழ்வினையாற்) பிறக்கும் எழுவகைப்பிறப்புக்களிலும், என் மனம் - எனது நெஞ்சம், எண்ணுமல் - நியானியாமல், மறந்திருக்குமோ - மறந்துவிடுமோ? [மறவாது]; (எ - று.)

பேருதவிசெய்த பெருமானை யான் எப்பொழுதும் மறவே னென்றதாம். வானில்சிறந்திருக்கும் - முத்தியுலகத்திற் சிறந்துவீற்றிருக்கிற வென்றுமாம்.

வகையிலும் என்றபடி; அன்றி, வினைப்பயனால் சேரும் எழுவகைப்பிறப்புக் களில் [illegible]ம். எழுவகைப்பிறப்புக்களாவன-ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, மானுடம், பற[illegible]விலங்கு, தேவர், தாவரம் என்பவை. (௧௬)

௧௭. மனமொழிந்து காம மயக்கொழிந்து மாறாச்
சினமொழிந்து வாதனையுந் தேய்ந்தா—லினிய
குருக்களாய் வந்தடிமை கொண்டுவீ டுய்க்குந்
திருக்களா வாழுஞ் சிவம்.

(இ - ள்.) மனம் ஒழிந்து - (ஒருவன்) மனம் (பலவழியிலுஞ்சென்று) தடுமாறுவதை ஒழிந்து [ஒருவழிப்பட்டு], காம மயக்கு ஒழிந்து - காமமயக்கங்கள் நீங்கி, மாறு சினம் ஒழிந்து - நீங்குதற்கு அரிய கோபமும் நீங்கி, வாதனையும் தேய்ந்தால் - பழையபயிற்சிவசத்தால் (இவற்றிற்) செல்லும் நினைவும் நீங்கினால், (பின்பு),—திரு களா வாழும் சிவம் - அழகிய களாவின்கீழ் நித்திய வாசஞ்செய்யும் பரமசிவம், இனிய குருக்கள் ஆய் வந்து - நல்ல ஆசாரியமூர்த்தியாய் வந்து (காட்சிதந்து), அடிமை கொண்டு - (அவனை) அடிமையாக்கிக் கொண்டு, வீடு உய்க்கும் - மோக்ஷத்திற் செலுத்தும்; (எ - று.)

காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்று குற்றங்களுந் தீவினைக்குக் காரணமாய்ப் பிறவித்துன்பங்களைத் தருதலால், அவை ஒழிதல் ஒருதலையாக வேண்டிற்று. அறிவின்மையாகிய அவிச்சையும், அதுபற்றி யானெனமதிக்கும் அகங்காரமும், அதுபற்றி எனக்கு இதுவேண்டுமென்னும் அவாவும், அதுபற்றி அப்பொருளிற் செல்லும் ஆசையும், அதுபற்றி அதன்மறுதலையிற் செல்லுங் கோபமும் என வட நூலார் குற்றம் ஐந்தென்றார்; தமிழ் நூலார் அவற்றுள் அகங்காரம் அவிச்சையிலும், அவாவுதல் ஆசையிலும் அடங்குதலால், மூன்றென்பர். "காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற, னாமங் கெடக் கெடுநோய்" என்றார் திருவள்ளுவனார். காம மயக்கு - உம்மைத் தொகை. மயக்கு - முதனிலைதிரிந்ததொழிற்பெயர். வாதனை - வாசனை. இனியகுருக்கள் - நல்லதத்துவஞானத்தைச் செவ்வையாக உபதேசிக்கும் ஆசிரியர். குருக்கள் - மரியாதைப்பன்மை. (௧௭)

௧௮. சிவகருமஞ் செய்யார் திருநீறு சாத்தார்
தவநிலையாஞ் சைவநெறி சாரா—ரவனிதனிற்
காண்பரந்த பச்சைக் களாநிழலைக் கைதொழா
ரேன்பிறந்தார் மானிடரா யின்று.

(இ - ள்.) அவனிதனில் - பூமியில், (சிலர்),—சிவகருமம் செய்யார் - சிவனுக்குஉரிய அடிமைத்தொழில்களைச் செய்கின்றாரில்லை; திரு நீறு சாத்தார் - மேன்மையான விபூதியைத் தரிக்கின்றாரில்லை; தவம் நிலை ஆம் சைவம் நெறி சாரார் - உண்மையான நிலைமையாகிய சைவசமயமார்க்கத்தைச் சேருகின்றாரில்லை; காண் பரந்த - வாசனைவீசுகிற, பச்சை - பசுமையாகிய, களா - திருக்களாவின், நிழலை -, கை தொழார் - கைகூப்பித் தொழுகின்றாரில்லை; இவர் [illegible] - இப்பொழுது மானிடர் ஆய் - மனிதர்களாய், ஏன் பிறந்தார்?

மானிடப் பிறப்பெடுத்ததற்குப் பயன் வேண்டுமதுசெய்தல் [illegible]யாதலால், அவற்றைச்செய்யாதவர் பிறப்புப் பயனற்றதென்ப[illegible] சைவ சித்தாந்தெய்வமாகவுடைய மதம். பழமையென்னும் பண்பு[illegible]யர், [illegible] போய்த் தன்னொற்றிரட்டி ஐகாரம்பெற்றுப் பச்சைபெ[illegible] [illegible]. கைதொழுதல்-அஞ்சலிசெய்து வணங்குதல். என்-எவனென்பதன் விகாரம்.

௧௯. இன்று வருந்துயரந் தீர்ந்தோ மினிச்சிலநாள்
சென்று வருந்துயரந் தீர்ப்பாரா—ரென்று
வருந்தாதே நெஞ்சே மலர்க்களவி னீழ
லிருந்தா னொழிப்பா னிடர்.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—இன்று வரும் துயரம்-இன்றைக்குவருகிற துன்பத்தை, தீர்ந்தோம் - (கடவுளருளால்) நீங்கினோம்; இனி சிலநாள் சென்று வரும் துயரம்-இன்னும் சிலகாலங்கழித்து வரவிருக்கும் துன்பத்தை, தீர்ப்பார் ஆர் - (அப்பொழுது) எவர் நீக்குவர்? என்று - என்றெண்ணி, வருந்தாதே - வருத்தப்படாதே: மலர் களவின் நீழல் இருந்தான்-பூக்களையுடைய திருக்களாமரத்தின் நிழலில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கடவுள், இடர்-துன்பங்களை, ஒழிப்பான் - (எப்பொழுதும்) நீக்குவான்; (எ - று.)

'இன்றுவருந்துயர' என்றது - சம்சாரக்கிலேசத்தை; 'சிலநாள்சென்று வருந்துயர்' என்றது - மரணவேதனையையும், மறுமைத்துன்பத்தையும்.

௨௦. இடர்க்கடலுக் கோட மிதயவிருட் கிரவி
யுடற்பகையை வேரறுக்கு மொள்வா—ளிடப்புறத்தைச்
சூல்வண்ண மேகச் சுரிகுழலுக் கீந்தருளும்
பால்வண்ண நாதன் பதம்.

(இ - ள்.) சூல் - கருக்கொண்ட [நீர்கொண்ட], வண்ணம் - கருநிறமுடைய, மேகம் - மேகம்போற் கரிய, சுரி குழலுக்கு-சுடைகுழன்றகூந்தலையுடைய உமாதேவிக்கு, இடம் புறத்தை - வாமபாகத்தை, ஈந்தருளும் - கொடுத்தருளிய, பால் வண்ண நாதன் - பால்போலும் வெண்மையான திருநிறமுடைய கடவுளது, பதம் - திருவடி,—இடர் கடலுக்கு - பிறவித்துன்பமாகிய கடலைக் கடத்தற்கு, ஓடம் - புணையாம்; இதய இருட்கு - மனத்திலுள்ள அறியாமையாகிய இருளை ஒழித்தற்கு, இரவி - சூரியனும்; உடல் பகையை - உடம்பாகிய விரோதியை, வேர் அறுக்கும் - அடியோடு அழிக்கிற, ஒள் வாள் - ஒளியையுடைய வாளாகும்; (எ - று.)

சொற்காரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கவியின்றிவருதலால் 'இடர்க்கடல்' என்றார்; மேற் ௧௨ - ஆம் பாட்டில் 'மிண்டுதுயர்' என்றதும் இதுபற்றியே; "பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார், இறைவ னடி சேராதார்" என்றார் திருவள்ளுவரும். சூல்வண்ணமேகச்சுரிகுழல் - அன்மொழித்தொகை. திருக்களருக்குச் சிவபிரானது திருமேனிநிறம் வெளுப்பு. ஒருபொருளிற் பல பொருளின் தன்மையை ஆரோபித்ததனால், பலபடப்புனைவணி; உருவக[illegible]

இடப்புறத்தைக்கரிதுழலுக்குஈந்தது:—பிருங்கியென்னும் மகாமுனிவர் பரமசிவனை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யக்கண்ட பார்வதிதேவி தன்பதியை நோக்கி 'இம்முனிவர் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யாமைக்கு ஏது என்ன?' என்று வினவ, உருத்திரமூர்த்தி 'இஷ்டசித்திபெற விரும்புபவர் உன்னையும், மோக்ஷம்பெற விரும்புபவர் என்னையும் வழிபடுவர்'என்ன, அதுகேட்ட தேவி பெருமானோடு பிரியாதிருக்குமாறு தவம்புரிந்து வாமபாகம் பெற்றது என்பதாம். (உ௦)

உக. பதமறிந்து வாய்பார்த்துப் பற்றாத புல்ல
ரிதமறிந்தாங் கின்சொ லியம்பி—மதிகலங்கி
நன்னாள் கழித்துவிட்டேனாதமுக லிங்கவுனை
யென்னா ணினைப்பே னினி.

(இ - ள்.) நாத—! முகலிங்க—! (நான்), மதி கலங்கி - அறிவுகெட்டு, பற்றாத புல்லர் - ஒன்றுக்கும்பற்றாத அற்பர்களது, பதம் அறிந்து - சமயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, வாய் பார்த்து - (அவர்கள்) வாயிலை நோக்கிச்சென்று, இதம் அறிந்து - (அவர்களுக்கு) இனியது (இன்னதென்று) அறிந்து, ஆங்கு - அதற்கு ஏற்ப இன் சொல் இயம்பி - இனிமையானசொற்களைச் சொல்லி, நல் நாள் - (எனது) நல்ல ஆயுள்நாளையெல்லாம், கழித்துவிட்டேன்-வீணாகப் போக்கிவிட்டேன்; இனி—, உனை - உன்னை, எ நாள்-எப்பொழுது, நினைப்பேன் - தியானிப்பேன்? (எ - று.)

"செல்வச் செருக்கர் தலைவாயில் தோறுந் திரிந்துதிரிந்து, அல்லற் றுயர் கொண் டிளைத்துவிட்டே னடியே னினியப், புல்லர்க் கெளிமை புகலாமற் காத்தருள் பூந்தடமு, மல்லற் பழனமுஞ் சூழ் கருவாபுரி வானவனே" என்றார் கலித்துறையந்தாதியிலும். பற்றாத - சேரத்தகாத என்றுமாம். வாய் பார்த்து - அவர்கள்வாய்ச்சொல்லைப் பார்த்து என்றுங் கொள்ளலாம். நன்னாள் - பயன்படுதற்கு உரிய நாள். (உக)

உஉ. இனிய வமுதை யிருங்களா வின்கட்
கனியைவளர் முக்கட் கரும்பைப்—பனியிமயக்
கொம்பினொடுங் கண்டேன் கொடும்பாவ மோகவிடாய்
வெம்புதுயர் கண்டிலேன் மேல்.

(இ - ள்.) இனிய - இனிப்பான, அமுதை - அமிருதத்தை, இரு களாவின் கண் - பெரிய களாவின்கீழுள்ள, கனியை - பழத்தை, வளர்-(அங்குத் தோன்றி) வளர்ந்த, முக்கண் - மூன்றுகண்களையுடைய, கரும்பை—,பனி இமயம் கொம்பினொடும் - குளிர்ந்த இமயமலையின்மகளாகிய பூங்கொம்பு போன்ற உமாதேவியுடனே, கண்டேன் - பார்த்தேன்; மேல் - பார்த்தபின்பு, கொடு பாவம் - கொடிய தீவினையாலாகிற, மோகம் விடாய் - மூர்ச்சையையுந் தாபத்தையுந் தருகிற, வெம்புதுயர் - கொடிய பிறவித்துன்பங்களை, கண்டிலேன் - கண்டேனில்லை; (எ - று.)

"உள்ள தில்லதென் றுரைத்திடும் பொருளை யுய்த்துணராக், கள்ளர் நாவினிலினித்திடாக் களாநறுங் கனியைத், தெள்ளு செந்தமிழ்க் கருவையிற் சினகாம் புகுந்து, மெள்ளநான்சென்று காண்டலுந் தீர்ந்தது விடாயே" என்றார் பதிற்றுப் பத்தந்தாதியிலும். அமுது, கனி, கரும்பு என்பன - சிவத்துக்கு உவமவாகுபெயர். உண்ணஉண்ண நாக்குக்கு இனிப்பைத்தரும் அமுதம் முதலியனபோலக் கடவுள் தம்மைத் துதிக்கத்துதிக்க நாவுக்கு இனிப்பைத் தருதலினால், அவையாக உருவகப்படுத்தினார். கனி என்றது - அப்பொழுதே நுகரலாம்படி பக்குவபலமாயிருப்ப தென்றபடி. கரும்பு என்றதற்கு ஏற்பக் கண் கூறினார்; கண் என்று கணுவுக்கும் நேத்திரத்துக்கும் பெயர். (உஉ)

உங. மேலாம் பதத்தில் விடுவையோ வன்றியெனை
யேலா நரகத் திடுவையோ—சீலமிலா
வன்சித்த ருள்ள மருவாக் களவீச
வுன்சித்த மேதோ வுரை.

(இ - ள்.) சீலம் இலா - நல்லொழுக்கமில்லாத, வல் சித்தர் - வலிய மனத்தையுடைய அடியரல்லாதவரது, உள்ளம் - மனத்தில், மருவா - சென்று சேராத, கள ஈச - களாவின்கீழ்க்கடவுளே! (நீ)—எனை-(உன் அடியவனாகிய) என்னை, மேல் ஆம் பதத்தில் - (எல்லாவுலகங்களுக்கும்) மேம்பட்டதான முத்தியில், விடுவையோ - செலுத்துவாயோ? அன்றி - அல்லாமல், ஏலா நரகத்து இடுவையோ-தகாத[மிகக்கொடிய] நரகலோகத்திற் போகவிடுவையோ? உன் சித்தம் - உனது மனம், ஏதோ - எதுவோ? (அறியேன்); உரை - சொல்லு; (எ - று.)

தன்வசமின்றி உன்வசமாய் அடிமையான என்னை நற்கதியிற்செலுத்துவது உனது பாரமே யென்றதாம். வன்சித்தர் - சிவத்தைநினைத்து நெஞ்சுருகாதவர். "பாகதிக்கே வைப்பையோ வறியேன் பெரும்பாதகர்போ, நரகதிக்கே வைப்பையோ வறியே னெங்குநானுறினுஞ், சாகதிக்கேசெல்விடையாய் களாவுறைசங்கரனே, வாகதிக்கேற்ற நின்பாதாரவிந்தம் வழுத்துவனே" என்றார் கலித்துறையந்தாதியிலும். (உங)

உச. உரைகடந்த வேதத் துயர்வெற்பை யுள்ளங்
கரைகடந்த ஞானக் கடலை—விரிபூ
மருக்கோல வண்டுறுகர் வண்களா நீழற்
றிருக்கோயி லிற்கண்டேன் சென்று.

(இ - ள்.) உரை கடந்த - சொல்லளவை அதிக்கிரமித்த, வேதத்து - வேதங்களில், உயர்-சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற, வெற்பை-மலைபோன்றதும், உள்ளம் கரை கடந்த - மனத்தின் எல்லையைக் கடந்து மேற்சென்ற,
[illegible]

பூக்களின், மரு - நறுநாற்றத்தை, கோலம் வண்டு அழகியவண்டுகள், நுகர் - உட்கொள்ளுதற்கு இடமான, வன் களா - சிறந்த களாவின், நீழல் - நிழலில், திருகோயிலில் - மேன்மையான திருக்கருவையாலயத்தில், சென்று - போய், கண்டேன் - தரிசித்தேன்; (எ - று.)

வேதங்கள் அனந்தமாதலால், 'உரைகடந்தவேதம்' என்றார். சலியாமையும் பெருமையும் உயர்வும் பற்றி, 'வெற்பு' எனப்பட்டது. நீர்நிரம்பிய கடல்போல அறிவுநிரம்பியவ தென்பது, ஞானக்கடல் என்றதன் கருத்து. கோ + இல் = கோவில்: இது கோயில் என யகரம்பெற்றுவந்தது, இலக்கணப்போலி. (உ௪)

உ௫. சென்றது காலஞ் சிதைந்த திளமைநல
நின்றதுசா வென்று நினைந்துருகி—மன்றி
னடிக்கின்ற பால்வண்ணர் நாமமெண்ணு மாந்தர்
படிக்கின்ற நூலெல்லாம் பாழ்.

(இ - ள்.) 'காலம் சென்றது - ஆயுள்நாள் கழிந்தது; இளமைநலம் சிதைந்தது - இளம்பருவத்தின் நன்மை கெட்டது; சாவு நின்றது - (இனி) மரணம் வரற்பாலதாய் நின்றது,' என்று நினைந்து - என்றுஎண்ணி, உருகி - மனம்உருகி, மன்றில் நடிக்கின்ற பால்வண்ணர் நாமம் எண்ணு - நடனசபையில் திருநிருத்தஞ்செய்கிற பால்வண்ணப்பெருமானது திருநாமங்களைத் தியானியாத, மாந்தர் - மனிதர், படிக்கின்ற—, நூல் எல்லாம் - சாஸ்திரங்களெல்லாம், பாழ் - வீணும்; (எ - று.)

நூல்களைக் கற்றதற்குப் பயன் கடவுளைத் தியானித்தலே யென்றதாம். "கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவ, னற்றாடொழாஅரெனின்" என்றார் திருக்குறளிலும். நாமம் - பெயர். நூல் - சாஸ்திரத்துக்கு உவமவாகு பெயர்: பஞ்சினால் நூற்கப்படும் நூல்போலச் சொல்லாற் கோக்கப்படுதலாலும், நூல் மரம் முதலியவற்றின் கோணலைத் தீர்ப்பதுபோல மனத்தின் கோணலைத் தீர்த்துச் செப்பஞ் செய்தலாலும் வந்த பெயர் என்று அறிக.

உசு. பாழிற் சமயப் படுகுழியில் வீழாம
லூழி லெனைக்காத் துதவினாய்—காழி
வருமதலைச் சொற்கா மலர்ந்தமுக லிங்கா
பெருமதலையாய பேறு.

(இ - ள்.) காழி - சீர்காழியில், வரு - அவதரித்த, மதலை - இளம்பருவமுடைய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரது, சொற்கு ஆ - திருப்பதிகச் சொல்லுக்காக, மலர்ந்த - முகம்மலர்ந்த, முகலிங்கா - லிங்கத்தில் முகமமையப் பெற்றவனே! பெரும - பெருந்தன்மையை யுடையவனே! பாழின் - பய

;ள்ளங்களில், வீழாமல் - விழாதபடி, எனை - என்னை, வழியில் - முறைப்படி, ாத்து - இரட்சித்து, தலை ஆய பேறு - (எல்லாப்பதவிகளிலும்) சிறந்ததாகிய மூத்தியுலகத்துப் பதவியை, உதவினாய்-(எனக்குக்) கொடுத்தாய்; (எ-று.)

சமயம் - பௌத்தம், ஜைனம், பைரவம், காளாமுகம், லோகாயதம், சூனியவாதம் என்னும் ஆறென்றும்; லோகாயதம், பௌத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, பாஞ்சாரத்திரம், பாட்டாசாரியம் என்னும் ஆறென்றுங் கூறுவர். படுகுழி - யானை முதலியவற்றை உள்ளேவிழுந்து அகப்படச்செய்யும் பெருங்குழி. சமயங்கள் தம்மிடஞ்சேர்ந்தவரை மீளவொண்ணாதபடி அகப்படுத்துதலால், படுகுழியாகக் கூறப்பட்டன. பெரும - பெருமான் என்பதன் விளி; ஈறுகெட்டதும், ஈற்றயல் குறுகினதும் - உருபு. வழியில் - வழிவினையினின்றுங் காத்து என்றுமாம். (உசு)

உஎ. பேறுபெற்றேன் வாழ்ந்தேன் பிறருக் கினியஞ்சே
னாறுபெற்ற வேணியனுக் காட்பட்டே—னூறுவட்டஞ்
சிந்தித்தே னெஞ்சிற் றிருக்களவைக் கைகூப்பி
வந்தித்தேன் றீர்ந்தேன் மயல்.

(இ - ள்.) ஆறு பெற்ற வேணியனுக்கு - கங்காநதியையுடைய சடையையுடைய சிவபிரானுக்கு, ஆள் பட்டேன் - அடியவனானேன்; நூறுவட்டம் - நூறுதரம், நெஞ்சில் - மனத்தில், சிந்தித்தேன் - (அவனைத்) தியானித்தேன்; திரு களவை - (அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற) மேன்மையான களாமரத்தை, கைகூப்பி - அஞ்சலிசெய்து, வந்தித்தேன் - வணங்கினேன்; (இதனால்), மயல்தீர்ந்தேன் - மயக்கம் நீங்கினேன்; பேறு பெற்றேன் - (நல்ல) பாக்கியத்தை அடைந்தேன்; வாழ்ந்தேன்-பெருவாழ்வு பெற்றேன்; இனி—, பிறருக்கு - (யமன் பஞ்சேந்திரியங்கள் முதலிய) அயலாருக்கு, அஞ்சேன் - (சிறிதும்) அஞ்சமாட்டேன்; (எ - று.)

நூறு-பலவென்னும் பொருள் உணர்த்திற்று. 'நூறுவட்டம்' என்பதனை 'வந்தித்தேன்' என்பதோடுஞ் சேர்க்கலாம். மயல் - அவிச்சை. (உஎ)

உஅ. மயக்கமொழி நெஞ்சே மதிமுகமு மூன்று
கயக்கமல மன்ன திருக் கண்ணும்—வியக்குநடை
யன்ன வயற்கருவை யாரியன்ற னுந்தொழுதாற்
பின்னைமைக் குண்டோ பிறப்பு.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - (எனது) மனமே! மயக்கம் ஒழி - கலக்கத்தை நீங்கு; வியக்கும் நடை-அதிசயப்படத்தக்க [மிக அழகிய] நடையையுடைய, அன்னம் - அன்னப்பறவைகளையுடைய, வயல்-கழனிகளையுடைய, கருவை-திருக்கருவையிலுள்ள, ஆரியன் - சிறந்தகடவுளது, மதி முகமும் - பூர்ணசந்

பது, பூந்துளவன் - பூக்களையுடைய திருத்துழாய்மாலையையுடைய திருமால், தாமரை கண் வைத்த - செந்தாமரைமலர்போலுந் தமது திருக்கண்ணை இட்டு அருச்சித்த, சரண் - திருவடியை, நாடி அருள் - (எனக்கு) விரும்பி அருளு வாயாக; (எ - று.)

''ஊசல் வடம்போ லூர்ச கடம்போ லொழியாமே, நாச வுடம்போ டாவிசுழன்றே நலிவேனோ'' என்றார் பிறரும். சகடு - சகடம். 'பூந்துள வன் தாமரைக்கண் வைத்த சரண்' என்ற வரலாறு:—சலந்தராசுரனைக் கொன்ற சக்கராயுதத்தை அரக்கர்முதலியோரை அழித்தற்குப் பெறும் பொருட்டுத் திருமால் சிவபெருமானை நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக் கொண்டு அருச்சித்து வழிபட்டுவருகையில், ஒருநாள் பரமசிவன் அவ்விஷ்ணுவினது அன்புநிலைமையைப் பரிசோதிக்க எண்ணி ஒருமலரை மறைத்திட, திருமால் மனந்தளர்ந்து தமது செந்தாமரைமலர்போலுங் கண்களைப் பறித்து அருச்சித்தார் என்பது, கூர்மபுராணகதை. (௩௨)

௩௩. சரண கமலந் தலைமேல்வைத் தாண்டு
மரண பவமிரண்டு மாற்றிக்—கருணைசெய்து
பேறான தென்கருவைப் பெம்மா னொழித்தானே
மாறா விதயமன மால்.

(இ - ள்.) பேறு ஆன - (அடியார்களது) பாக்கியமாகிய, தென் கருவை பெம்மான் - தென்கருவைச் சிவபிரான், கருணைசெய்து - திருவருள்புரிந்து, சரணகமலம் - தாமரைமலர்போலுந் தனது திருவடியை, தலைமேல்வைத்து - (எனது) சிரசின்மேல்வைத்து, ஆண்டு - (என்னை) அடிமைகொண்டு, மரணம் பவம் இரண்டும் மாற்றி - இறப்பு பிறப்பு என்னும் இரண்டையும் (எனக்கு) ஒழித்து, மாறா - நீங்காத, இதயம் மனம் மால்-(எனது) இதயமெனப்படும் மனத்தின் மயக்கத்தை, ஒழித்தான் - நீக்கினான்; (எ - று.)

பெம்மான் - பெருமான் என்பதன் மரூஉ. ஹ்ருதயம் என்னும் வடசொல்லுக்குப் புலன்களால் அபகரிக்கப்படுவதென்று பொருளாதலால், இதயமனமென்றார். இனி, மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் நான்கு அந்தக்கரணங்களுள் சித்தம் மனம் என்பவற்றை 'இதயம்', 'மனம்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். 'அளித்தானே' என்னும் பாடத்துக்கு - என்மனத்தில் என்றும் நீங்காத பக்தியை உண்டாக்கியருளினானென்று பொருள். (௩௩)

௩௪. மாலுண்டு நெஞ்சே வருந்துவதென் பால்வண்ணன்
காலுண் டலர்சொரியக் கையுண்டு—நாலுண்டு
வாழ்த்திடநா வுண்டு வாதன் களாவுண்டு
தாழ்த்திட வுண்டே தலை.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே! (நீ), மால் உண்டு - மயக்கமடைந்து, வருந்துவது - வருத்தப்படுவது, என் - எதற்காக? [வருந்தவேண்டா மென்றபடி]; பால்வண்ணன் - பால்வண்ணப்பெருமானது, கால் - திருவடி, உண்டு - (புகலிடமாக அடைதற்கு) உள்ளது; அலர் சொரிய - (அதிற்) பூக்களை அருச்சித்தற்கு, கை உண்டு - (நமக்குக்) கை உளது; நூல் உண்டு - (அவன்பெருமையை அறிவித்தற்குச்) சாஸ்திரங்கள் உள்ளன; வாழ்த்திட - (அவனைத்) துதித்தற்கு, நா-நாக்கு, உண்டு—; வரதன் - கேட்டவரங்களையெல்லாங்கொடுக்கிற அப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற, களா - திருக்களாமரம், உண்டு - (திருக்கருவையில்) உள்ளது: தாழ்த்திட - (அதனை) வணங்குதற்கு, தலையும்—, உண்டே - (நமக்கு) உள்ளதே; (எ - று.)

கடவுள் தன்னை வழிபட்டு ஈடேறுமாறு நமக்குத் திரிகரணங்களையுந் தந்து, நமக்குத் தீக்கிகோவொட்டாது பாதுகாத்தற்கும் தான் சித்தனாக இருக்கையில் மெலிவதற்குக் காரணமொன்றுமில்லை யென்று தமது நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தியவாறு. "வாழ்த்திடநாவுண்டு பாவிக்கநீயுண்டு மண்ணிலுறத், தாழ்த்திடச்சென்னியுமுண்டு கண்டாய் தண்களவின்மல, ரூழ்த்திட நீழலுறை வாரடியுண்டுனை நிரயம், வீழ்த்திடுவாருமுண்டோ நெஞ்சமேயென் மெலிவதுவே" என்றார் கலித்துறையந்தாதியிலும். வரதன் - சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. (கூ௪)

கூ௫. தலையாய தென்கருவைத் தாணுவே மேருச்
சிலையாற் புரமெரித்த தேவே—யலகி
லடியவராந் தேவ ரமுதுண்ண நீதான்
கொடியவிட முண்டதென்ன கூறு.

(இ - ள்.) தலை ஆய - (யாவர்க்குந்) தலைவனான, தென் கருவை தாணுவே - தென் கருவைச் சிவபெருமானே! மேரு சிலையால் - மேருமலையை வில்லாகக் கொண்டு, புரம் எரித்த - திரிபுரத்தைச் சுட்டருளிய, தேவே - தேவனே! அலகு இல் - அளவில்லாத, அடியவர் ஆம் - (உன்) தொண்டர்களாகிய, தேவர் - தேவர்களெல்லாரும், அமுது உண்ண - அமிருதத்தை உண்ணுகிற்க, நீ - (அவர்களுக்குத் தலைவனாகிய), நீ, கொடிய விடம் உண்டது - கொடுந்தன்மையையுடைய விஷத்தைப் புசித்தது, என்ன - யாதுகாரணத்தால்? கூறு - சொல்லு; (எ - று.)

நீ வருத்தியாவது உன்னைச்சரணமடைந்த அடியார்க்கு அருள்செய்யுந் திறம் வியக்கற்பாலது என்றவாறு. தாணு - ஸ்தாணு; பிரளயகாலத்திலும் அழிவில்லாமலிருப்பவன். விடமுண்டது - தேவர்கள் வேண்டுகோளினாலும்

௬௬. கூறு படுமதியக் கோடீரம் விண்ணுடைக்க
நாறுமலர்த் தாளுரக நாடுடைக்கப்—பேறுபெற்ற
மாயவனூர் போற்ற வளருந் தமிழ்க்கருவை
நாயகனா ராடு நடம்.

(இ - ள்.) தமிழ் கருவை - தமிழ்வழங்குந் திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய, நாயகனார் - (யாவர்க்குந்) தலைவராகிய சிவபிரான், ஆடும் - நர்த்தனஞ் செய்கின்ற, நடம் - திருநடனமானது,—கூறு படு - (ஒற்றைக்) கலை பொருந்திய, மதியம் - சந்திரனை அணிந்த, கோடீரம் - திருமுடி, விண் உடைக்க - மேலுலகத்தைத் தாக்கவும், நாறு மலர் தாள் - மணம் வீசுகிற தாமரைமலர் போலுந் திருவடி, உரகம் நாடு உடைக்க - நாகங்கள் வாசஞ்செய்யுமிடமாகிய பாதாளலோகத்தைத் தாக்கவும், பேறு பெற்ற - நல்லபாக்கியத்தைப்பெற்ற, மாயவனூர் - திருமால், போற்ற - புகழ்ந்து துதித்து வணங்கவும், வளரும் - சிறப்புற்றிருக்கும்; (எ - று.)

இங்ஙனம் ஆடுதல் சருவசங்காரகாலத்தி லென்க. "முடிகடந்தது ககனகோளகை நெடுமுகட்டினுக்கப்பாலு, மடிகடந்தது பாதலமேழினுக் கப்புறத் தனலோடும், அடிகிடந்த கைகடந்தன திகந்தமாமெனில் புகழ்க்களாவீசன் பொடிகிடந்த பான்மேனியன் றிருநடம்புகலுதற்கெளிதோ", "நாற்றடந்தோடிசையெட்டிலுந் தட்டநரகளிக்குங்,—கூற்றடுந்தாளெழுபாதலம் போய்ப் புகக் கொன்றைநறு, நாற்றெழும்பொன்முடி யண்டகடாகமொளிக்கின்று, பாற்றிருமேனிக்களவீசனும் பவுரிகொண்டே" என்றார் மற்றையந்தாதி களிலும். பேறு - இவ்வாறு புகழ்தல் முதலியன செய்தற்கு ஏற்றது. 'மாயனூர்', 'நாயனூர்' என்றும் பாடமுண்டு. தமிழ் வளருங் கருவைநாயனூர் நடமாடும் என்று கூட்டலுமாம். (௬௬)

௬௭. நடம்புரிதாள் போற்றிநின்ற நன்முனிய தென்றோ
விடங்கொ டமிழ்க்கருவை யீசா—வடுங்கூற்றை
வேலினாற் போர்மழுவால் வெல்லாமற் செங்கமலக்
காலினால் வென்ற கருத்து.

(இ - ள்.) இடம் கொள்-பரப்பைக்கொண்ட, தமிழ் கருவை-தமிழ்க் கருவையிலுள்ள, ஈசா-தலைவனே! அடும் - (மார்க்கண்டேயரைக்) கொல்லவந்த, கூற்றை-யமனை, வேலினால் - வேலாயுதத்தினாலாவது, போர் மழுவால் - போருக்குஉரிய மழுவாயுதத்தினாலாவது, வெல்லாமல் - (பொருது) வெற்றிகொள்ளாமல், செம் கமலம் காலினால் - செந்தாமரை மலர்போலுந் திருவடியால் (உதைத்து), வென்ற - (நீ) வெற்றிகொண்ட, கருத்து - எண்ணம், நடம் புரி தாள்-நடனஞ் செய்கிற அத்திருவடி, போற்றி நின்ற நல்முனியது என்றோ - வணங்கிவழிபட்டு நின்ற நல்ல அம்முனிவருடைய தென்றுதானோ? (எ-று.)

திருவடியைப்போற்றும் முனிவனை வருத்தத்தொடங்கிய யமனை அத் திருவடியைக்கொண்டே வெல்லவேண்டுமென்று எண்ணி அதனாலேயே உதைத்து வென்றாய்போலுமென்று கருத்து. ஊழ்வினையாற் பதினாறுபிராயம்பெற்ற மிருகண்டுபுத்திரராகிய மார்க்கண்டேயரென்பவர் கூற்றுவன்வந்து காலபாசத்தாற் கட்டியிழுக்குங்காலத்துப் பரமசிவனைச் சரணடைய, அப்பெருமான் யமனைக் காலால் உதைத்துத்தள்ளி முனிகுமாரருக்கு என்றும் பதினாறாகத் தீர்க்காயுசு கொடுத்தருளின ரென்பது, வரலாறு. இக்கதையால் அனுபவித்தேதீரவேண்டும் பெருவலியதாகிய ஊழ்வினையையுந் தம் அடியார்க்குக் கடக்கச்செய்கிற கடவுளது திருவருளுடைமை விளங்குகிறது. ()

௯அ. கருத்தழிந்து கன்மக் கலைமறந்து கண்டார்
விருத்தனிவ னென்று வெறுத்துச்—சிரிக்கமுது
காடுகுடி யேற்றாமுற் காத்துமுக லிங்காவுன்
னாடுகுடி யேற்றுவதே நன்று.

(இ - ள்.) முகலிங்கா - முகலிங்கப்பெருமானே! கருத்து அழிந்து - மனந்தடுமாறி, கன்மம் கலை மறந்து - செய்யுந்தொழிலின் வகைகளை மறந்து, கண்டார் விருத்தன் இவன் என்று வெறுத்து சிரிக்க - பார்த்தவர்யாவரும் கிழவன் இவன் என்றுசொல்லி இகழ்ந்து பரிகசித்துச் சிரிக்கும்படி (கிழத்தனம் அடைந்து இறந்தபின்பு, என்னை), முதுகாடு குடி ஏற்றாமுன் - தொன்றுதொட்டு வருகிற மயானவனத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதன் முன்னமே, காத்து - ரக்ஷித்தருளி, உன் நாடு குடி ஏற்றுவதே - உனது உலகத்திற் சென்று சேரச்செய்வதுவே, நன்று - நல்லது ; (எ - று.)

இப்பிறப்பில்தானே என்னைக் காத்துச் சிவலோகத்தை அடையச்செய்ய வேண்டுமென்பது, கருத்து. கருத்தழிதலுங் கன்மக்கலைமறத்தலும், முதுமையின் முதிர்ச்சியாலாவன. 'காமக்கலைமறந்து' என்றும் பாடம். (௯அ)

௯௯. நன்கவிஞ னாகவிய னாவளித்து நாடோறுந்
தன்கழலே பாடுந் தரமளித்தா—னன்கவைத்த
சூலத்தான் றென்பொதியத் தொல்லோன் றொழுதமணக்
கோலத்தான் றென்கருவைக் கோ.

(இ - ள்.) நல் கவத்தை - நல்ல (மூன்று) பகுப்பையுடைய, சூலத்தான் - சூலாயுதத்தை யுடையவனும், தென் பொதியம் தொல்லோன் தொழுத - தெற்கிலுள்ள பொதியமலையிலெழுந்தருளிய பழைய[பெரிய]அகத்தியமுனிவர் வணங்கின, மணம் கோலத்தான் - திருக்கலியாணக்காட்சியை யுடையவனுமாகிய, தென்கருவை கோ - தென்கருவைப்பிரான், நல் கவிஞன் ஆக - (யான்) நல்ல பாடல்களைச் செய்யவல்ல புலவனாம்படி, இயல் நா அளித்து - கல்வியோடு கூடிய நாக்கை (எனக்கு)க் கொடுத்தருளி, நாள்தோறும் - எக்கா

னும், நன்கழலே பாடும் தரம் - தனது திருவடியையே புகழ்ந்துபாடுந்தன்மை யையும், அளித்தான் - உண்டாக்கி யருளினன்; (எ - று.)

இரும்பை ரஸமிட்டுப் பொன்னாக்குவதுபோல ஐம்பொறிகட்குஇலக்கா கிக் கல்நெஞ்சனாய்த்திரிந்த என்னைத் திருவருள் நோக்கஞ்செய்து திருத்திப் பணிகொண்டு எப்பொழுதும் தனது திருப்புகழ்களையே கவிபாடித்துதிக்கும் கவனசக்தியையுங் கொடுத்தருளினன் இறைவ னென்பதாம்; "அல்லும் பகலுமொழியாது தம்புகழாதரித்துச். சொல்லும்படிக்குக் கவிநாவளித் தெனைத் தொண்டு கொண்டார்" என்ற கலித்துறையந்தாதியும் கருதத்தக்கது. கவிக்கு நன்மை - சொல்லும் பொருளும் முதலியன இனியனவாதல். கவைத்த - கவைஎன்னும் பெயரடியாய்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். கவை என்றது-சூலத்தின் தலைகளை. பரமசிவனார் பார்வதிதேவியாரைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ளும்பொழுது எல்லா வுலகங்களிலுமிருக்கிற தேவர் முனிவர் முதலிய யாவரும் வந்துசேர்ந்து இமயமலையினிடத்து ஒருங்குதிரண்டதனாற் பூமி வடதிசைதாழ்ந்து தென்திசைஉயர, அதுகண்டு அனைவரும் இதற்கு என்செய்வதென்று அலமர, சிவபெருமான் தமக்குச்சமமான அகத்தியமகா முனிவரைநோக்கி 'நீர்தாந் தெற்குப்பக்கத்து இருத்தற்கு உரியவர்' என்று சொல்லி விடைகொடுத்து அனுப்ப, அவரும் சிவாஜ்ஞையை மறுமற் பொதிய மலைக்குப் போதுகின்றவர் உமாமகேசுவரர்களது திருமணக்கோலக்காட்சியைக் காணப்பெற்றிலேனேயென்று மிகவும் மனம்வருந்த, அப்பொழுது அவருக்கு உருத்திரமூர்த்தி தென்திசையிற் காட்சிகொடுப்போமென்று அருளிச்செய்து அங்ஙனமே பின்னர்த் தரிசனந்தந்தருளினரென்பது இங்குக் குறித்த வரலாறு. (௩௯)

௪௦. கோவா யமரர் குழாம்போற்ற வாழ்ந்தாலுந்
தீவாய் நரகிடைப்போய்ச் சேர்ந்தாலும்—பாவையிடத்
தாண்டகையே தென்கருவை யையா வடியேற்கு
வேண்டுவதுன் பேரே மிக.

(இ - ள்.) பாவை இடத்து - சித்திரப்பதுமைபோன்ற உமாதேவியை வாமபாகத்திலுடைய, ஆண் தகையே - ஆண்மைக்குணமுள்ளவனே ! தென் கருவை ஐயா - தென்கருவை நாதனே !—(யான்),—அமரர் குழாம் போற்ற - தேவர்கள்கூட்டம் துதிக்கும்படி, கோ ஆய் - (அவர்களுக்கெல்லாந்) தலைவ னாகிய இந்திரனாய், வாழ்ந்தாலும் - வாழ்வுபெற்றாலும், தீ வாய் - நெருப்பின் தன்மை [வெப்பம்] பொருந்திய, நரகிடை - நரகத்தில், போய் சேர்ந்தா லும்—, அடியேற்கு - (உன்) தொண்டனாகிய எனக்கு, உன் பேரே - உனது திருநாமமே, மிக வேண்டுவது - (மனத்திலுஞ் சொல்லிலும்) மிகுந்திருக்க வேண்டியது; (எ - று.)

நான் எந்தநிலையையடைந்தாலும் உனது திருநாமசங்கீர்த்தனமொன்றையே வேண்டுவேனென்பதாம். இதனால், சிவபிரானது விஷயமான பக்தியின்பெருமையும், அப்பக்தியினிடத்துத் தமக்குள்ள வேண்டற்பாட்டின் அருமையும் தோன்றும். (௪௦)

௪௧. மிகத்தேடு செம்பொன்னும் வேட்டமனை யாளு
மகப்பேறு மங்குதவ வாரா—பகைத்துறுக்கிக்
கையாற் கதையேந்திக் காலன் வரிற்கருவை
யையாவென் றோதா தவர்க்கு.

(இ - ள்.) கருவை ஐயா என்று ஓதாதவர்க்கு - திருக்கருவைநாதனே யென்று (ஒருதரமாயினுஞ்) சொல்லித்துதியாதவர்களுக்கு, காலன் - யமன், பகைத்து - விரோதங்கொண்டு, உறுக்கி - அதட்டிக்கொண்டு, கையால் கதை ஏந்தி - கையினால் (தனது) தண்டாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு, வரின் - வந்தால், அங்கு - அப்பொழுது, மிக தேடு செம் பொன்னும் - அதிகமாத்தேடி வைத்த சிவந்தபொன்னும், வேட்ட மனையாளும் - விரும்பி மணஞ்செய்து கொண்ட மனைவியும், மக பேறும் - புத்திரபாக்கியமும், உதவ - (அவ்யமனைத் தடுத்து) உதவிசெய்தற்கு, வாரா - வரமாட்டாவாம்; (எ - று.)

வேட்ட, வேள் - பகுதி. பொன் பேறு என்னும் அஃறிணைகளும், மனையாள் என்னும் உயர்திணையும் - அடுக்கி, மிகுதியினால் 'வாரா' என்னும் அஃறிணை வினை கொண்டது. கருவை ஐயனேயென்று ஒருகாலாயினும் ஓதியவர்க்கு யமனால்நேரும் வருத்தம் ஒன்றும் உண்டாகாது என்பதாம். (௪௧)

௪௨. அவல விடக்கை யழியுமலக் கூட்டைக்
கவலை நிறைத்த கடத்தைப்—புவனிதொறும்
வாளாச் சுமக்கும் வருத்தமொழி பால்வண்ணா
தாளா வயித்தியநா தா.

(இ - ள்.) பால்வண்ணா - பால்வண்ணனே! தாளா - திருவடியின் மகிமையையுடையவனே! வயித்தியநாதா - வைத்தியநாதனென்னுந் திருநாமமுடையவனே! அவலம் - வருத்தத்தைத்தருகிற, விடக்கை - மாம்சமயமானதும், அழியும் - (நிலையில்லாமல்) அழியும்படியான, மலம் கூட்டை - (ஆணவம் மாயை காமியம் என்னும் மூவகை) மலங்களையும் அடைத்துவைத்திருக்கிற கூண்டு போன்றதும், கவலை நிறைத்த கடத்தை - கிலேசங்களை நிரப்பிவைத்த பாத்திரம்போல இருப்பதுமான உடம்பை, புவனிதொறும் - உலகங்கள்தோறும், வாளா - வீணாக, சுமக்கும் - பரிப்பதனாலுண்டாகிற, வருத்தம் - வருத்தத்தை, ஒழி - (எனக்குப்) போக்கியருள்வாயாக; (எ - று.)

எனது பிறப்பை ஒழித்து முத்தியளிக்கவேண்டு மென்றதாம். முத்தி பெற விரும்புவார்க்குப் பலதுன்பங்களுக்கும் இடமான உடம்பு பாரமாகவும்

அவ்வுடம்பை ஓம்புதற்குச் செய்யுந்தொழில்களெல்லாம் வீணாகவுந் தோன்று மாதலால், இங்ஙனங்கூறினார். "வினையின்வந்தது வினைக்குவிளைவாயது புனைவனநீங்கிற்புலால் புறத்திடுவது, மூத்துவிளிவுடையது தீப்பிணியிருக்கை, பற்றின்பற்றிடங் குற்றக்கொள்கலம், புற்றடங்கரவிற் செற்றச்சேக்கை, அவலக்கவலை கையாறழுங்கல், தவலாவுள்ளந் தன்பாலுடையது, மக்கள் யாக்கையிது" என்றபடி மக்கள்யாக்கை தூயதல்லாததாகுந் தன்மையை முதலிரண்டடியில் விளக்கினார். புவனி - புவநமென்பதன் றிரிபு. (௪௨)

௪௩. நாதனென வந்துன்னை நானடைந்தே னீயுமெனை
யாதரித்தெ னுள்ளுருக்கி யாட்கொண்டாய்—பேதித்
திடைபோகத் தள்ளா தியற்கருவை நாதா
கடைபோகக் காத்தல் கடன்.

(இ - ள்.) இயல் கருவை நாதா - இலக்கணம் அமைந்த திருக்கருவைக்குத் தலைவனே! நான்—, உன்னை—, நாதன் என - கடவுள்என்று எண்ணி, வந்து அடைந்தேன் - வந்து சரணமடைந்தேன்; நீயும்—, எனை - என்னை, ஆதரித்து - அன்புவைத்து, என் உள் உருக்கி - எனதுமனத்தைக் கரையச் செய்து, ஆள்கொண்டாய் - அடிமைகொண்டாய்; இடை - இடையில், பேதித்து - (நீ) மனம் வேறுபட்டு, போக தள்ளாது - (என்னை) அழிந்து போம்படி தள்ளிவிடாமல், கடைபோக - முடிய, காத்தல் - பாதுகாப்பது கடன் - (உனது) கடமையாம்; (எ - று.)

'ஆதுலனென் றுள்ளுருகி' என்றும், 'போதித்து' என்றும் பாடமான போது - கதியற்றவனென்று எண்ணி மனமிரங்கியென்றும், (தத்துவ ஞானத்தை) உபதேசித்து என்றும் பொருள்கொள்க. (௪௩)

௪௪. கடலுலக மண்டரண்டங் காயழலி னீற்றி
யடலையுடன் முற்று மணிந்து—சுடலைதனிற்
றாழ்சடிலத் தென்கருவைத் தாணு தமியனா
யேழிசையாழ் வாசித் திடும்.

(இ - ள்.) தாழ் சடிலம் - தாழ்ந்த சடையையுடைய, தென் கருவை தாணு - தென்கருவைச் சிவபிரான், கடல் உலகம் - கடலினாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்தையும், அண்டர் அண்டம் - தேவர்களது உலகங்களையும் காய் அழலின் - எரிகின்ற நெருப்பினால், நீற்றி - சாம்பலாம்படி எரித்து,—அடலை - அச்சாம்பலை, உடல் முற்றும் - உடம்புமுழுதும், அணிந்து - பூசிக்கொண்டு,— சுடலைதனில் - மயானமாகிய அவ்விடத்தில், தமியன் ஆய் - வேறுதுணையின் றாதவராய், ஏழ் இசையாழ் - சப்தசுரங்களையுடைய வீணையை, வாசித்திடும் - வாசிப்பர்; (எ - று.)

அடலை - அடப்பட்டது; அடுதல் - எரித்தல். சுடலை - சுட்டெரிக்குமிடம். ஏழிசை - குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்பன; இவற்றிற்கு எழுத்துக்கள் - ச ரி க ம ப த நி என்பன. (௪௪)

சஉ. வாசித்தே னில்லை வாதன் சிவாகமத்தைப்
பூசித்தே னில்லையவன் பொன்னடியை—நேசித்தே
யொப்பனையாள் கேள்வனென வோதித் துதிக்கிலே
னெப்படியா னீடேறு வேன்.

(இ - ள்.) வாதன் - பரமசிவனால் அருளிச்செய்யப்பட்ட, சிவ ஆகமத்தை - சிவவிஷயமான (காமியம்முதலிய இருபத்தெட்டு) ஆகமங்களு ளொன்றையும், வாசித்தேன் இல்லை - படித்தேனில்லை; அவன் பொன் அடியை - அவ்வெம்பெருமானது பொன்போலரிய திருவடியை, நேசித்து - அன்புவைத்து, பூசித்தேன் இல்லை - அருச்சித்து வழிபட்டே னில்லை; ஒப்பனையாள் கேள்வன் என - ஒப்பனையம்மையது கணவனென்று, ஓதி - சொல்லி, துதிக்கிலேன் - துதித்தேனில்லை; யான் எப்படி ஈடேறுவேன் - நான் எப்படி கடைத்தேறுவேன்; (எ - று.)—ஈடேறுதல் - நற்கதிபெறுதல்.

'நேசித்து' என்பதை மத்திமதீபமாகப் பின்வாக்கியத்திலுங் கூட்டுக.()

சங. ஏறுவது கொல்லே றெரிசுடலை யாடரங்கு
கூறைபுலித் தோன்மணிப்பூண் கோளரா—நாறு
கரந்தை யணிகருவைக் காபாலிக் கென்பால்
வரந்தரவே றுண்டோ வகை.

(இ - ள்.) கருவை - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய, காபாலிக்கு - (கையிற்) கபாலத்தையுடைய பரமசிவனுக்கு, ஏறுவது - ஏறிநடத்தும் வாகனம், கொல் ஏறு - கொல்லுந்தன்மையையுடைய விருஷபமாம்; ஆடு அரங்கு - நர்த்தனஞ்செய்யுமிடம், எரி சுடலை - எரிக்குமிடமான மயானமாம்; கூறை - உடுக்குமுடை, புலிதோல் - புலியின் தோலாம்; மணி பூண் - அழகிய இரத்தினுபாரணம், கோள் அரா - உயிர்கொள்ளுந் தன்மையையுடைய நாகங்களாம்; அணி - அணியப்படும் மாலை, நாறு கரந்தை - வாசனைவீசுகிற கரந்தைச்செடியின்மலராம்; (ஆகையால்), என்பால் - எனக்கு, வரம் தர - வரமாக (நான் வேண்டியதை)க் கொடுக்க, வேறு வகை உண்டோ - (அவருக்கு) வேறே வழி உளதோ? (எ - று.)—இல்லை யென்றபடி.

வாகனம் முதலியவைகளில் ஒருவாற்றாலும் சிறப்புப்பெறாத சிவபெருமான் எனக்கு எவ்வாறு வரந்தருவனென வியந்தவாறு; என்றது - விருஷபம் முதலியவற்றை எனக்குத் தந்து சாரூப்பிய பதவியை எளிதில் அருளுவார் என்றதாம். வஞ்சப்புகழ்ச்சியணி; வடநூலார் நிந்தாஸ்துதி என்பர். "எருமையு மரையும் பெற்றமு மன்ன" இதனால், ஏறென்றார். காபாலி - கபாலியென்பதன் நீட்டல்; கபாலம் - தலையோடு ஒருகாலத்திற் பிரமன் தானே முதற்கடவுளென்று கூறிச் செருக்குற்றிருக்கையில், சிவபிரான் தாமேமுதல்வரென்று தெரிவிக்குமாறு திவ்வியசொரூபத்தோடு எதிரில் தோன்ற, அவ்வயனது ஐந்தாமுகம் 'எனது நெற்றியினின்றுந் தோன்றிய நீயோ முதல்வன்' என்று கூறிச் சிவனைப் பழித்தவளவில், அப்பெருமான் [illegible] வயிரவரை நோக்கியருள, அவர் தமது இடக் கைவிரலின்

நகத்துநுனியால் அவ்வைந்தாந்தலையைக் கொய்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே அவர்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், உருத்திரமூர்த்தி தருமத்தை உலகத்தவர் அறிந்து அனுஷ்டிக்குமாறு தாம் அனுஷ்டித்துக் காட்டும்படி வயிரவரை நோக்கி 'இப்பாவந்தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்' என்று உரைக்க, அவர் அங்ஙனமே பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று கைக்கபாலத்தோடு பிக்ஷாடனஞ் செய்தன ரென்பது, வரலாறு. (௩௬)

௩௭. வகிர்மதியக் கண்ணியான் வாணுதல்பா கத்தான்
புகர்முகக்கைம் மாவுரியைப் போர்த்தான்—முகரித்துத்
தென்னு தெனுவென்று வண்டிரைக்குந் தென்கருவை
யென்னாதன் வானோர்க் கிறை.

(இ - ள்.) வகிர் மதியம் கண்ணியான் - பிளவுபட்ட சந்திரனைத் தலையிற்சூடும் மாலையாக உடையவனும், வாள்நுதல் பாகத்தான் - ஒளியையுடைய நெற்றியையுடைய உமாதேவியை இடப் பக்கத்திற் கொண்டவனும், புகர் முகம் கை மா - புள்ளிகளையுடைய முகத்தையுடைய துதிக்கையையுடைய யானையினது, உரியை - தோலை, போர்த்தான் - மேலே போர்த்துக்கொண்டவனும், வண்டு - வண்டுகள், தென்னு தெனு என்று—,முகரித்து இரைக்கும்- மிகவும் ஆரவாரிக்கிற, தென்கருவை - தென்கருவையிலுள்ள, என் நாதன் - எனது தலைவனும் ஆகிய சிவபிரானே, வானோர்க்கு இறை - தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனுவன்; (எ - று.)

வாணுதல் - அன்மொழித்தொகை. உரி - உரிக்கப்படுவது; செயப்படுபொருள் விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர்: கெடாக்கால் உரிவை எனநிற்கும். முகரித்து இரைத்தல் - ஒருபொருட்பன்மொழி.

கைம்மாஉரியைப் போர்த்தகதை:—அருந்தவமியற்றிப்பெருவரம்பெற்ற கஜாசுரனென்பவன் தேவர் முனிவர் முதலியோரை இடைவிடாது வருத்தித்தூரத்த, அஞ்சியோடின அவர்களது பிரார்த்தனையாற் பரமசிவன் தம்மை எதிர்த்துப் போர் செய்யவந்த அவ்வசுரனைக் காலாலுதைத்துத் தள்ளிக் கொன்று தோலை உரித்துப் போர்த்தருளின தென்றாயினும்; தாருவனமுனிவர் ஏவிய யானையினுட்சென்று உருத்திரமூர்த்தி உடல்பிளந்து அதனுரிவையைப் போர்த்துக்கொண்ட தென்றாயினுங் கொள்க. (௩௭)

௩௮. இறைப்பொழுது நீங்கா திருகண்ணு நெஞ்சுங்
கறைக்களமுஞ் செஞ்சடிலக் காடும்—பிறைக்கொழுந்தும்
புண்டரிக வாண்முகமும் பூங்களவி னீழலோ
னெண்டாளப் புன்மூர லும்.

(இ - ள்.) பூ களவின் நீழலோன் - பூக்களையுடைய (அல்லது அழகிய) திருக்களாவின் நிழலிலுள்ள பரமசிவனது, கறை களமும் - விஷமுண்டு கறுத்த திருக்கழுத்தும், செம் சடிலம் காடும் - காடுபோல அடர்ந்த சிவந்த சடையும், பிறை கொழுந்தும் - (அச்சடையில் அணிந்த) இளஞ்சந்திரனும், புண்டரிகம் வாள் முகமும் - தாமரைமலர்போல் அழகிய ஒளியையுடைய

திருமுகமும், ஒள் தாளம் புல் மூரலும் ஒளியையுடைய முத்துப்போன்ற [வெள்ளிய] புன்சிரிப்பும்,—இரு கண்ணும் - (என்து) இரண்டுகண்ணையும், நெஞ்சம் - மனத்தையும், இறைபொழுதும் - கணப்பொழுதும், நீங்காது - (தனித்தனி) விட்டுநீங்காது; (எ - று.)

எப்பொழுதும் அக்கடவுளின் களம் முதலியவற்றையே தரிசித்துத்தியானிப்பே னென்றதாம். என்றது - உருவெளிப்பாடு காணுதலை உட்கொண்டாகவுமாம். நீங்காது - ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்; பால்வழுவமைதி. (சஅ)

சகூ. மூரலாற் றாளான் முளரித் திருக்கண்ணாற்
காருலாஞ் சோலைக் கருவேசர்—நேரலரூர்
சுட்டார்வெங் கூற்றை யுதைத்தார்தொல் வேளையெய்ய
வொட்டா தெரித்தா ருடல்.

(இ - ள்.) கார் உலாம் சோலை கருவா ஈசர் - மேகங்கள்வந்து தவழப்பெற்ற [மிகஉயர்ந்த] சோலைகளையுடைய திருக்கருவையிலுள்ள சிவபிரான்—மூரலால் - (தமது புன்) சிரிப்பினாலும், தாளால் - திருவடியாலும், முளரி திருகண்ணால்-நெருப்புவடிவான அழகிய நெற்றிக்கண்ணினாலும்,(முறையே), நேரலர் ஊர் சுட்டார் - (தேவர்க்குப்) பகைவர்களாகிய அசுரர்களது முப்புரங்களை எரித்தார்; வெம் கூற்றை உதைத்தார் - கொடிய யமனை உதைத்துத் தள்ளினார்; தொல் வேளை - தொன்றுதொட்டுவருகிற மன்மதனை, எய்ய ஒட்டாது - (மலரம்புகளைத் தம்மேல் மீண்டும்) தொடுக்கவொட்டாமல், உடல் எரித்தார் - உடம்பை எரித்தார்; (எ - று.)

சிவபெருமான் செயற்கரிய தொழிலைச்செய்து தமதுஉறுப்புக்களாற் பகைவரை வலியொடுக்கும் பேராற்றல் படைத்தவ ரென்பதாம். மூரலால் ஊர்சுட்டார், தாளால் கூற்றை உதைத்தார், கண்ணால் வேளைஉடலெரித்தார் என முறையே இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். நேரலர் - சேராதவர். வேள்-விருப்பம்; ஆண்பெண்களுக்கு விருப்பத்தையுண்டாக்குங் கடவுளுக்கு ஆகுபெயர்; இனி, கண்டாரால் விரும்பப்படுங் கட்டழகுடையவனெனினுமாம்: இச்சொல் முருகவேளுக்கும் பெயராக வழங்குதலுண்டு. இங்கு 'எரித்தாருடல்' என்றதனால், காமவேளை யுணர்த்திற் றென்க. (சகூ)

ருo. உடலி லுயிரா யுயிர்க்குயிரா னானைக்
கடலுலகெல் லாந்தேடிக் காணேன்—கொடியதொரு
புன்கருவை மாற்றிப் புரந்தவனைப் புண்ணியனை
நன்கருவை யிற்கண்டே னான்.

(இ-ள்.) உடலில் உயிர் ஆய்-எல்லாவுடம்புகளுள்ளுந் தங்குகிற ஜீவாத்மாவாய், உயிர்க்கு உயிர் ஆனானை - அவ்வான்மாக்களுள்ளும் மறைந்துதங்குகிற அந்தராத்துமாவுமாகிய பரமாத்மாவும், கொடியது ஒரு புல் கருவை - கொடுந்தன்மையையுடையதாகிய இழிவான பிறப்பை, மாற்றி - (தன் அடியார்களுக்குப்) போக்கி, புரந்தவனை - (அவர்களைக்) காத்தருளினவனும், புண்ணியனை - நல்வினையின்வடிவாக உள்ளவனுமாகிய சிவபிரானை —நான்— [illegible]

நிலைமாம். கடிதந்தான்—கடிதம், தாம்-பகுதி, அம் - சாரியை; கன் - விகுதிமேல் விகுதி; சந்தியல் நீண்டது, விளியுருபு.

குமரன் சூரபதுமனைப்பட்டகதை:—அசுரேசன் மகளாகிய மாயையென்னும் பெயர்பெற்ற சுரசையென்பவள் காசியபமகாமுனிவனைக் கூடிப்பெற்ற புத்திரர்களாகிய சூரபதுமன், சிங்கமுகன், தாருகன் முதலான பல்லாயிரம் அசுரர்கள் பரமசிவனைக்குறித்து யாகமுந் தவமுஞ்செய்து அவரருளால் அளவிறந்தவரங்களைப்பெற்றுச் செருக்குற்றுத் தமது குருவாகிய சுக்கிரபகவானது தீய உபதேசத்தால் இந்திரன் முதலிய தேவர்களனைவரோடும் போர்செய்து வென்று பற்பலவகையாக வருத்தினவளவில், அத் துன்பம் பொறுக்கலாற்றாது தேவர்கள் திருக்கைலாயமடைந்து பரமசிவனைத்தொழுது துதிசெய்து 'தேவரீரைப்போல ஒரு புத்திரனை உண்டாக்கி அசுரர்களை அழித்து எங்கள் துன்பத்தைப் போக்கிக் காத்தருளல்வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் அவ்வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிக் குமாரக் கடவுளை உண்டாக்கி அனுப்பியருள, அவர் வீரவாகுதேவர் முதலான சிவபுத்திரர்களோடும், மற்றும்பல லட்சம் வீரர்களுடனும் போய் யுத்தஞ்செய்து, அவ்வசுரர்களனைவரையும் அழித்துத் தேவர்களைக்காத்தனர் என்பதாம். (௫௪)

௫௫. வந்தடர மாட்டாய் பிரிவை மனங்கொண்டு
நைந்து துயருழக்கு நல்குரவே—யைந்துதலை
நாக்கலைத்த பாம்பணியு நாதன்பால் வண்ணனெமை
நீக்கவைத்தா லென்செய்வாய் நீ.

(இ - ள்.) வந்து அடர மாட்டாய் - (துணிவாய் எம்மை) வந்து சேர மாட்டாமல், பிரிவை மனம் கொண்டு - (எம்மை விட்டுப்) பிரிந்துபோவதை எண்ணி, நைந்து - தளர்ந்து, துயர் உழக்கும் - துன்பப்படுகின்ற, நல்குரவே - வறுமையே!—ஐந்து தலை - ஐந்துதலைகளையும், கலைத்த நா - பிளவுபட்ட [இரண்டு] நாக்குக்களையுமுடைய, பாம்பு - நாகங்களை, அணியும் - ஆபரணமாக அணிந்த, நாதன் பால்வண்ணன் - பால்வண்ணநாதர், எமை - எம்மை, நீக்க வைத்தால் - (உன்னினின்றும்) நீங்கும்படி திருவருள்செய்தால், (அப்பொழுது), நீ—, என் செய்வாய் - யாதுசெய்வை? (எ - று.)

சிவபிரான் அருள்செய்வாராயின், இருந்தவிடந்தெரியாது ஒழிவாய், என்பதாம். அடரமாட்டாய் - முற்றெச்சம். நல்குரவு - தொழிற்பெயர்; நல்கூர் - பகுதி; நல்குர் எனக் குறுகினது - விகாரம்; அ - சாரியை, வ்-சந்தி, உ - விகுதி. (௫௫)

௫௬. நீயேவந் துற்ற கெடுந்துயரந் தீர்த்திலையே
லாயேனை யார்புரந்து காட்டுவார்—பேயிருவ
ராங்களவா வண்ண மழலுருவாய் நீண்டுவளர்
பூங்களவி னாதா புகல்.

(இ - ள்.) இருவர் - பிரமவிஷ்ணுக்கள், போய் - சென்று, அவ்வயனம் - (அடிமுடிகளை) அளந்து காணவொண்ணாதபடி, ஆங்கு - அக்காலத்தில், அழல் உரு ஆய் - அனற்பிழம்பின்வடிவமாய், நீண்டு வளர் - நீட்சியாகிவளர்ந்த, பூ களவின் நாதா - பூக்களையுடைய களாவின் கீழ்க்கடவுளே! நீயே வந்து - நீயாகவே வந்து, உற்ற செடு அயரம் - (யான்) அடைந்த பெரிய பிறவித்துன்பங்களை, தீர்த்திலையேல் - நீக்காமற்போனால், நாயேனை - நாய்போற்கடைப்பட்ட என்னை, யார் - வேறுயார், புரந்து - காத்து, நாட்டுவார் - (நற்கதியில்) இருத்துவார்? புகல் - சொல்லு; (எ - று.)

எவரும் இலர் என்றபடி. அயரம், அம் சாரியை. உரு - ரூபம். ஏல் - என்னில்; மரூஉ. (௩௪)

௩௭. புகழ்ந்திடுவேன் யானோ புவியேழு மாய
னகழ்ந்திடவுங் காணா வடிக—ளுகந்தோறுந்
தோற்றுமுக நான்காற் சுருதிக் கவிவிரிஞ்சன்
சாற்றுமுக லிங்கநா தா.

(இ - ள்.) சுருதி கவி விரிஞ்சன் - வேதங்களைப் பாராயணஞ் செய்கிற பிரமன், தோற்றும் முகம் நான்கால் - தோன்றிய (தனது) நான்குமுகங்களாலும், உகந்தோறும் - எல்லா யுகங்களிலும், சாற்றும் - துதிக்கின்ற, முகலிங்கநாதா—! மாயன் - மாயையையுடைய திருமால், புவி ஏழும் - கீழேழுலகங்களையும், அகழ்ந்திடவும் - (பன்றிவடிவமாய்த்) தோண்டிச்சென்று தேடிப்பார்க்கவும், காணா - காணமாட்டாமற்போன, அடிகள் - (உனது) திருவடிகளை, யானோ - எளிய அடியேனோ, புகழ்ந்திடுவேன் - துதித்திடவல்லவன்? (எ - று.)

உகந்தோறுஞ் சாற்றுமென இயையும். கருவைப்பிரானைப் பிரமதேவர் வணங்கித் துதித்தலை "சதுரானனனுந் திருமொழியுஞ் சதமகனுங் கதிரா யிரம் விசிக்குஞ் சுடரோனுங் கலாதரனும், அதிராக்கலிக்கிறையுந் தொழுதேத்தவருள்புரிந்தோன், முதிரா முகிழ்முலை யொப்பனை கேள்வன் முகலிங்கனே" என்னுங் கலித்துறையந்தாதிச் செய்யுளாலும் அறிக. (௩௫)

௩௮. முகலிங்க நாதா முழுதுங்காத் தோம்பும்
புகலிங் கடியனுக்குன் போலச்—சகதலத்திற்
காருண்ட சோலைக் கருவேச நீயன்றி
யாருண்டு சொல்வா யறிந்து.

(இ - ள்.) கார் உண்ட சோலை கருவாச ஈச - மேகங்களை அளாவுகின்ற [மிக உயர்ந்த] சோலைகளையுடைய திருக்கருவைக்குத் தலைவனே!—முகலிங்கநாதா—! அடியனுக்கு - (உன்) தொண்டனாகிய எனக்கு, இங்கு - இவ்வுலகில், முழுதும் காத்து ஓம்பும் புகல் - முழுவதும் ரக்ஷித்தருளுகின்ற தஞ்ச

மாக அடையப்படும் பொருள், நீ அன்றி - நீயேயல்லாமல், உன்போல—, சகதலத்தில் - இந் நிலவுலகத்தில், யார் உண்டு - வேறே யாவருளர்? அறிந்து சொல்வாய் - தெரிந்து சொல்வாயாக; (எ - று.)

காருண்ட சோலை - கருமைபொருந்திய சோலையென்றுமாம். (கஅ)

௧௯. அறியேன்மற் றொன்று மருங்பொருளே யென்றுங்
குறியே னெழுத்தைந்துங் கூறேன்—வறிதே
பிறந்தலுத்தேன் றென்கருவைப் பெம்மானே மீள
விறந்தலுத்தே னென்செய்தே னியான்.

(இ - ள்.) தென் கருவை பெம்மானே - தென்கருவைத்தலைவனே! மற்று ஒன்றும் அறியேன் - (இவ்வுலகத்து இன்பதுன்பங்களையேயன்றி) வேறொன்றையும் அறிகிறேனில்லை; அரு பொருளே என்றும் குறியேன் - அறிவதற்கரிய தத்துவப் பொருளையே எப்பொழுதும் ஆராய்கின்றேனில்லை; எழுத்து ஐந்தும் கூறேன் - ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை உச்சரிக்கிறேனில்லை; வறிதே-ஒரு பயனுமில்லாமல் வீணாக, பிறந்து - பலபிறப்பெடுத்து, அலுத்தேன் - சலித்துப்போனேன்; மீள - மீண்டும், இறந்து - (அப்பிறப்புக்கள்தோறும்) மரித்து, அலுத்தேன்—; யான்—, என் செய்தேன் வேறென்ன நன்மையைச் செய்தேன்? (எ - று.)

ஒன்றையுஞ் செய்தேனல்லே னென்றபடி. உய்யும்வகை ஒன்றுமில்லாத என்னை அருளாற் காக்கவேண்டு மென்பதாம். (௧௯)

௨௦. என்செயலுன் றாளி லினியமலர் சாத்துவதே
யுன்செயலென் றுன்ப மொழிப்பதே—மின்புரையும்
வேணியாய் தென்கருவை வேந்தே யனலேந்தும்
பாணியாய் வேதாதி பா.

(இ - ள்.) மின் புரையும் வேணியாய் - மின்னலையொத்துச் செம்மையாய் விளங்குகிற சடையையுடையவனே! தென் கருவை வேந்தே - தென் கருவைக்குத் தலைவனே! அனல் ஏந்தும் பாணியாய் - நெருப்பையேந்தின இடத்திருக்கையையுடையவனே! வேத அதிபா - வேதங்களுக்குத் தலைவனே! என் செயல் - எனது தொழில், உன் தாளில் - உனது திருவடிகளில், இனிய மலர் சாத்துவதே - இனிப்பான பூக்களை இட்டு அருச்சிப்பதுவேயாம்; உன் செயல் - உன்தொழில், என் துன்பம் ஒழிப்பதே எனது துன்பங்களைத் தீர்ப்பதுவேயாம்; (எ - று.)

"கனவீச மெலியவரும், ஏத மகற்றுவ துன்கடன் என்கட னேத்துவதே" என்றார் கலித்துறையந்தாதியிலும். (௨௦)

௨௧. பாகம் பழுத்த பவளக் குணக்குன்றே
மோகங் கடந்த முதல்வனே—பாகமது

லாய்கருவை யானே யமலா வடியேனைத்
தாய்கருவை யானே சரண்.

(இ - ள்.) பாகம் பழுத்த - இடப்பக்கங் கனிந்த [உமாதேவி வாசஞ் செய்யப்பெற்ற], பவளம் - பவழமயமான, குணம் - திருக்கலியாண குணங் கள் நிரம்பிய, குன்றே - மலைபோன்றவனே! மோகம் கடந்த - மாயையைக் கடந்துநின்ற, முதல்வனே - முதற்கடவுளே! ஆகமம் நூலாய் - ஆகம சாஸ் திரங்களையுடையவனே! கருவையானே - திருக்கருவைக்கடவுளே, அமலா - குற்றமற்றவனே! அடியேனை - (உன்) அடியனாகிய என்னை, தாய் கருவை யானே - தாயின்கருப்பத்தில் (மீண்டும்) வைத்திடாதவனே! சரண் - (நீயே எனக்குத்) தஞ்சம்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருநிறஞ் செம்மையாதலால், 'பவளக்குன்று' என்றார்; "வலப்பாகஞ் செழும்பவளச் சோதியென்ன வாணிலச் சோதியென்ன மற்றப்பாகங், கலப்பான திருமேனி" என்றார் பிறரும். எல்லாவற்றையும் பொறுத்தலும், சலியாமையும், அளவிடப்படாத பெருமையும், யாவராலும் அறியப்படும் உயர்ச்சியும், தன்னை யடைந்தவர்களுக்கெல்லாம் எப்பொழுதும் பயன்கொடுக்குந் தன்மையும், அழித்தற்கருமையும் முதலிய குணங்கள்பற்றி, 'குணக்குன்று' எனப்பட்டது. குன்றுபோன்றவனை 'குன்று' என்றது, உபசாரவழக்கு. 'தாய்கருவையான்' - பிறப்பில்லாமல் முத்திபெறுமாறு அருள் பவனென்று கருத்து. கரு - கர்ப்பமென்னும் வடமொழியின் திரிபு. (௩௧)

௩௨. சரணம் விதியின் றலையழித்தாக் கந்தீர்
பரம கதியருட்கண் பார்க்கிற்—றிருவடியார்
வன்பிறவித் துன்பமெல்லா மாற்றுமுக லிங்காவென்
புன்பிறவித் துன்பமெல்லாம் போம்.

(இ - ள்.) விதியின் - பிரமதேவனது, தலை - (ஐந்தாவது) சிரசை, அழித்து - கொய்து, ஆக்கம் தீர் - (அவனது) செருக்கைப் போக்கியருளின, பரமகதி - (யாவர்க்குஞ் சிறந்த) புகலிடமாகவுள்ளவனே! திரு அடியார் - மேன்மையான (உனது) தொண்டர்களின், வல் பிறவி துன்பம் எல்லாம் - வலிய பிறப்புத்துயரங்களெல்லாவற்றையும், மாற்றும் - போக்குகிற, முக லிங்கா—!—சரணம் - (நீயே எனக்குத்) தஞ்சம்; அருள் கண் பார்க்கின் - (நீ என்னை உனது) அருளோடு கூடிய திருக்கண்ணால் (சற்றே) பார்த்தருளினால், என் - எனது, புல் பிறவி துன்பம் எல்லாம் - இழிவான பிறப்புத்துன்பங்களெல்லாம், போம் - போய்விடும்; (எ - று.)

அவ்வாறு பார்த்தருள வேண்டுமென வேண்டியபடி. 'விதியின்றலையழி த்தாக்கந்தீர்' என்ற பாடத்துக்குப் பொருள் நன்கு விளங்கவில்லை. (௩௨)

௬௩. போத மறியேன் புகன்றகவி விண்ணப்ப
மேதுந் திருச்செவியி லேறுமோ—சீதநிலாத்
திங்க ளணியுந் திருச்சடைமேற் புன்பூளை
தங்கவணி யுங்கருவே சா.

(இ - ள்.) சீதம் நிலா - குளிர்ந்த நிலாவையுடைய, திங்கள் - சந்திரனை, அணியும் - தரித்த, திரு சடைமேல் - அழகிய ஜடையின்மேல், புல் பூளை - இழிவான பூளைச்செடியின்மலரை, தங்க - தங்கும்படி, அணியும் - சூடின, கருவை ஈசா - திருக்கருவைத்தலைவனே! போதம் அறியேன் - தத்துவ ஞானத்தை அறியாத யான், புகன்ற - சொன்ன, கவி - பாடல்களாகிய, விண்ணப்பம் - வணக்கத்தோடு சொல்லுஞ் சொல், ஏதும் - சிறிதாயினும், திரு செவியில் - அழகிய (உனது) காதுகளில், ஏறுமோ - கேட்கப்படுமோ? (எ - று.)

திங்களை அணிந்த திருச்சடையிற் பூளைமலரையும் அணிதல்போலத் தத்துவ ஞானங்களிந்த சம்பந்தர் முதலிய மெய்யடியார்கள் பத்தியோடு திருவாய்மலர்ந்தருளின திருப்பதிகங்களைக் கேட்டருளின திருச்செவிகளில் அறிவில்லாத எனது புன்சொல்லையுங் கேட்டருளல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தபடி; "எத்தியமூவர் தமிழ்மாலை சாத்து மிணையடிக்கென், ஹுத்தரும் புன்சொற்றொடை புனைவாய் செம்பொன்னொட்டிலைந்து காத்தரு நாண்மலர் சூடும் புரிசடைக்காட்டெருக்கம், பூத்தருமாலை புனைகளவீச புராந்தகனே" என்றார் கலித்துறையந்தாதியிலும். விஜ்ஞாபநம் என்னும் வடமொழி பிராகிருதபாஷையில் 'விண்ணணம்' எனத் திரிந்து, தமிழில் 'விண்ணப்பம்' எனச் சிதைந்துவந்தது. (௬௩)

௬௪. சாதன் முடுகிற் றனைமறந்து நாவிறங்கு
மாதுயரிற் சற்றும் வழுத்தறியே—னாதலினு
லப்பொழுதைக் கிப்பொழுதே யன்பால் வழுத்துகின்றே
னொப்பனையாள் பாகா வுனை.

(இ - ள்.) ஒப்பனையாள் பாகா - அழகையுடைய உமாதேவியை இடப்பக்கத்திற்கொண்டவனே!—சாதல் முடுகின் - மரணம் நெருங்கினால், தனை மறந்து - தன்னைத் தானே மறந்து, நா இறங்கும் - நாக்குப் பேச எழாமல் மெலிந்துபோகின்ற, மா துயரில் - பெருந்துன்பம் நேரும் அக்காலத்தில், சற்றும் - சிறிதும், வழுத்த அறியேன் - (உன்னைத்) துதிக்க அறியமாட்டேன்; ஆதலினால்—, அப்பொழுதைக்கு - அக்காலத்து நற்கதியளித்துக் காக்கும்பொருட்டு, இப்பொழுதே—, அன்பால் - பக்தியினால், உனை - உன்னை, வழுத்துகின்றேன் - துதிக்கிறேன்; (எ - று.)

எனது கரணங்கள்யாவும் வலியொடுங்கி உயிர்போகின்ற அந்திமகாலத்தில் நின்னை நினைப்பது அரியதொருகாரியமாதலால், அக்காலத்து என்செயலைக் கருதாது மறுபிறப்பில்லாதபடி அஞ்சாதேயென்று அபயமளித்து நின்

திருவடிகளைத் தந்தருளவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு. "எய்ப்பென்னை வந்து நலியும்போ தங்கேது நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன் அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே" என்றார் பிறபெரியாரும். தன்னை மறத்தல் - தன்வசந்தப்புதல். வழுத்தறி யேன் - விகாரம். (௬௪)

௬௫. உனைத்துதித்த நாவா லுறுதியென்றோர் தெய்வந்
தனைத்துதியேன் சென்னியுறத் தாழேன்—றினைத்துணையுஞ்
சிந்தியேன் வாழ்த்தேன் றிருக்களவி னாயகனே
வந்தியேன் பற்றேன் மனம்.

(இ - ள்.) திரு களவின் நாயகனே - திருக்களாவின்கீழ்த் தலைவனே!— உறுதி என்று - (எனக்கு) நன்மையைத்தரும் பொருளென்று எண்ணி, உனை துதித்த நாவால் - உன்னைத் தோத்திரஞ் செய்த நாக்கினால், ஓர்தெய்வந்தனை- வேறொரு தெய்வத்தை, தினை துணையும் - தினையளவும், துதியேன்-தோத் திரஞ்செய்யமாட்டேன்; சென்னி உற தாழேன் - (என்) தலை அத்தெய்வத் தின் அடியிற் பொருந்த நமஸ்கரிக்கமாட்டேன்; சிந்தியேன் - தியானிக்கமாட் டேன்; வாழ்த்தேன் - வாழ்த்தமாட்டேன்; வந்தியேன் - கைகூப்பித்தொழ மாட்டேன்; மனம் பற்றேன் - மனம்பொருந்தி நினைக்கவும் மாட்டேன்; (எ - று.)

உறுதியைத் தருவதனை 'உறுதி' என்றது, காரியவாகுபெயர். தினை ஒருவகைத் தானியம்; இது, சிறுமைக்குக் காட்டுவதொரு அளவை. (௬௫)

௬௬. பற்று தழற்சுடலை மன்றிற் பதமெடுத்துச்
சுற்று பவுரிகொளுந் தூயோனே—கொற்றவனே
மட்டொழுகும் பூங்களா வள்ளலே யென்றுரைக்கின்
விட்டொழிந்து போமே வினை.

(இ - ள்.) 'தழல் பற்று - நெருப்புப் பற்றி எரிகின்ற, சுடலை - மயான வனமாகிய, மன்றில் - நடனசபையில், பதம் எடுத்து - ஒருகாலைத் தூக்கிக் கொண்டு, சுற்று பவுரி கொளும்-தானே சுழன்று சுழன்று வருதலாகிய பவுரி யென்னுந் திருக்கூத்தை ஆடுகின்ற,தூயோனே-பரிசுத்தகுணமுடையவனே! கொற்றவனே - வெற்றியையுடையவனே! மட்டு ஒழுகும் - தேன்பெருகு கிற, பூ - பூக்களையுடைய, களா - களாவின்கீழுள்ள, வள்ளலே - வரையாது கொடுக்குந் தன்மையுடையவனே!' என்று உரைக்கின் - என்று (வாயாற்) சொன்னால், வினை - கருமங்களெல்லாம், விட்டு ஒழிந்து போம் - (சொல்ப வரை) விட்டு நீங்கிப்போம்; (எ - று.)

ஏ - தேற்றம். பவுரி - கூத்தின் விகற்பம். (௬௬)

௬௭. வினைவிலங்கை வெட்டுமருள் வீட்டின்பங் காட்டு
நினையுமினை வெல்லு நிரப்பும்—கனைகழிப்

பூமாலை யெண்டோட் புனிதன் களாவனத்துக்
காமாரி பொன்னங் கழல்.

(இ - ள்.) கனம் - பருத்த, இதழி பூ - கொன்றைமலர்களினாலாகிய மாலை-மாலையையுடைய, எண் தோள் எட்டுத் தோள்களையுடைய, புனிதன் - பரிசுத்த குணமுடையவனும், களா வனத்து - திருக்களாவனத்திலெழுந்தருளிய, காம அரி - மன்மதனை அழித்தவனுமாகிய சிவபிரானது, பொன் - பொன் போல் அரிய, அம் - அழகிய கழல் - திருவடி,—வினை விலங்கை - (தன் அடியார்களின்) கருமமாகிய தளையை, வெட்டும் - அணிக்கும்; அருள் - திருவருளினாற் பெறப்படுகிற, வீடு இன்பம் - மோக்ஷசுகத்தை, காட்டும் - (அடியார்கள் அடையக்) காண்பிக்கும்; நினையும் நினைவு எல்லாம் - (அவர்கள்) எண்ணும் எண்ணங்களை யெல்லாம், நிரப்பும் - பூர்த்தியாகச்செய்யும்; (எ - று.)

எண்டோளை யுடையனாதல் - ஒரு காலவிசேஷத்தில்; "மாறுப்போர் மணிமிடற் றெண்கையாய்" என்றார் கலித்தொகைக் கடவுள்வாழ்த்திலும். ()

௬௮. கழலாப் பிறவிக் கடற்சுழியிற் பட்டுச்
சுழலா வறிவு தொலைந்தே—னிழல்சுளித்துக்
குன்றதிர்க்கு மாவுரிவைக் கோமானே பால்வண்ணா
வென்றழைப்பேன் வேறறியே னே.

(இ - ள்.) கழலா - மீண்டுகரையேறவொண்ணாத, பிறவி - பிறப்பாகிய கடல் சுழியில் - கடலின் நீர்ச்சுழியிலே, பட்டு - அகப்பட்டுக்கொண்டு, சுழலா - (பல காலமாகச்) சுழன்று, அறிவு தொலைந்தேன் - அறிவழிந்தவனாகிய யான்,— 'நிழல் சுளித்து - (தன்) நிழலைக் (கண்டு வேறு யானை என்று எண்ணிக்) கோபித்து, அதிர்க்கும் - கர்ச்சிக்கின்ற, குன்று - மலைபோன்ற, மா - யானையின், உரிவை - தோலைப் போர்வையாகவுடைய, கோமானே - தலைவனே! பால்வண்ணா—!' என்று அழைப்பேன் - என்று கூப்பிடுவேன்; வேறு அறியேன் - வேறொன்றையும் அறிகிறேனில்லை; (எ - று.)

"தன்னிழல் கண்டு சீறுங் கருத்தது" என்றார் மகாபாரதத்தும். (௬௮)

௬௯. ஏத மகற்றி யிருமை பெருமையெனும்
வாத மகற்றியெனை வாழ்வித்தான்—காதுபுலித்
தோலுடையான் பைங்களவின் றாறுடையான் கூற்றுதைத்த
காலுடை யான் பஞ்சாக் கரன்.

(இ - ள்.) காது புலி தோல் உடையான் - கொல்லுந்தன்மையையுடைய புலியின் தோலை உடுக்கும் ஆடையாகவுடையவனும், பை களவின் தாறு உடையான் - பசிய திருக்களாவின் அடியை இடமாகவுடையவனும், கூற்று உதைத்த கால் உடையான் - யமனை உதைத்த திருவடியை யுடையவனும், பஞ்ச அக்கரன் - திருவைந்தெழுத்தை யுடையவனுமாகிய சிவபிரான்,—ஏதம் அகற்றி - (எனது) துன்பங்களைப் போக்கி, இருமை பெருமை எனும் ...

அகற்றி - இம்மை மறுமைகளே பெருமையுடையன வென்னுந் தருக்கத்தை ஒழித்து, எனை-என்னை, வாழ்வித்தான்-முத்திவாழ்வுபெறச்செய்தான்; (எ-று)

இருமை பெருமை எனும் வாதம் அகற்றி - பிறப்பு உயர்ந்ததோ முத்தி உயர்ந்ததோ என்னும் வாதத்தை ஒழித்து [முத்தியே உயர்ந்ததென்று சித்தாந்தஞ் செய்து] என்றுங் கொள்ளலாம். (௬௯)

௭௦. காங்கொண் டலர்தூவார் கண்கொண்டு பாரார்
சிரங்கொண் டடியிறைஞ்சல் செய்யா—ருரங்கொண்ட
வேற்றில்வருந் தென்கருவை யீசனுக்காட் செய்யாமற்
கூற்றுவற்காட் செய்வார் குணம்.

(இ - ள்.) (சிலர்), கரம்கொண்டு - கையால், அலர் தூவார்- (பால்வண்ணநாதனைப்) புஷ்பங்களையிட்டு அருச்சியார் ; கண்கொண்டு-கண்களால், பாரார்-தரிசியார்; சிரம்கொண்டு - தலையால், அடி - (அவன்) திருவடிகளை, இறைஞ்சல் செய்யார் - வணங்குதலைச்செய்யார்; (இவையெல்லாம்), உரம் கொண்ட - வலிமையைக்கொண்ட, ஏற்றில் - விருஷபத்தின்மேலேறி, வரும் - வருகிற, தென்கருவை ஈசனுக்கு - தென்கருவைப் பிரானுக்கு, ஆள் செய்யாமல் - அடிமைசெய்யாமல், கூற்றுவற்கு ஆள் செய்வார் - யமனுக்கு அடிமைப்படுபவர்களது, குணம் - தீக்குணங்களாம் ; (எ - று.)

உலகத்துமனிதர்கள் நல்லறிவுடனே தமதுவாணாளை வீணாளாக்காமல் பஞ்சேந்திரியங்களையடக்குதல் மும்மலங்களைப்போக்குதல் கைங்கரியஞ்செய்யத் துணிதல் முதலிய நற்றொழில்கள் புரிந்திடுவாராயின் இறுதியில் யமபாதைக்கு உள்ளாகாமல் நற்கதிபெறலாமென்பது கருத்து. இவ்வாறு நற்றொழில்புரியாதவர்க்கோ யமனுக்குக் குற்றேவல்செய்தல் நேரிடுமென்பதாம். "அடைக்கிலைாந்து புலனையுநெஞ்சத்தழுக்கலத், துடைக்கிலர் தொண்டுபுரியத் துணிகிலர் தூயபத்தி, படைக்கிலர் நின்புகழ்பாடிலர் காலபடர்பிடித்துப், புடைக்கிலென்செய்திடுவார் களவீசபொறியிலரே" என்றது கலித்துறையந்தாதி. 'காங்கொண்டு' எனவும், 'கண்கொண்டு' எனவும், 'சிரங்கொண்டு', எனவும் வேண்டாது கூறினார்; அக் கரம் முதலியவற்றைப் பெற்றதற்குப் பயன் அலர் தூவுதல் முதலியன செய்தலே யன்றி வேறன்றென்பதை அறிவித்தற்கு 'உரங்கொண்ட ஏற்றில் வரும்' என்பதைக் கூற்றுவற்குங் கூட்டி வலிமைகொண்ட எருமைக்கடாவில் ஏறிவருகிற என்றுமாம். (௭௦)

௭௧. குணக்குன்றே தென்கருவைக் கோவே நறும்பூ
மணக்குங் களாவனத்து வாழ்வே—கணப்பொழுது
மன்னை மறந்த வருங்குழவி யுய்ந்தாலு
[illegible]

(இ - ள்.) குணம் குன்றே-திருக்கலியாணகுணங்களுக்கு மலைபோன்றவனே! தென் கருவை கோவே - தென்கருவைத்தலைவனே! கமழ் பூ மணக்கும் - நல்ல பூக்கள் வாசனை வீசுகின்ற, களா வனத்து - களாவனத்தி லெழுந்தருளிய, வாழ்வே - எல்லாவாழ்க்கைகளையுந்தருபவனே!—அன்னை மறந்த - தாயை மறந்துவிட்ட, அரு குழவி - அருமையான குழந்தை, உய்ந்தாலும் - பிழைத்தாலும், உன்னை மறந்து—, உயிர் - (எனது) உயிர், கணம் பொழுதும் - க்ஷணப்பொழுதாயினும், உய்யாது - பிழையாது; (எ - று.)!

என்றது, எனக்குத் தாயினும் இன்றியமையாதவன் நீ என்றபடி. குழவி - இளமையையுடையது; குழ - இளமை, உரிச்சொல். "மழவுங் குழவு மிளமைப்பொருள"; இ-பெயர்விகுதி. உய்ந்தாலும் என்ற உம்மை, அது உய்தலின் அருமையை விளக்கிற்று. (எக)

எஉ. உயிரிறந்த பொய்க்கூட்டை யுற்றா ரெடுத்து
வயிரவிற கிற்றீ மடுத்துப்—பெயரழியச்
சுட்டுநீ றாக்குமுன்னஞ் சொல்லீர் கருவைமன்றி
னட்டமிடுங் காலி னலம்.

(இ - ள்.) உயிர் இறந்த - உயிர் நீங்கின, பொய் கூட்டை - (நிலையில்லாமையாற்) பொய்யாகிய உடம்பை, உற்றார் - உறவினர், எடுத்து - எடுத்துக் கொண்டுபோய், வயிரம் விறகின் - வயிரம் பொருந்திய விறகுகளால், தீ மடுத்து - நெருப்புப்பற்றவைத்து, பெயர் அழிய - பேரும் அழியும்படி, சுட்டு - எரித்து, நீறு ஆக்கு முன்னம் - சாம்பலாக்குமுன்னமே [பிழைத்திருக்கும்பொழுதே], கருவை - திருக்கருவையில், மன்றில்-நடனசபையில், நட்டமிடும் - திருநடனஞ்செய்கின்ற, காலின் - (சிவபிரான்) திருவடியின், நலம் - நன்மையை, சொல்லீர் - சொல்லித்துதியுங்கள்; (எ - று.)—நற்கதி பெறலாமென்றபடி. நட்டம் - ந்ருத்தமென்னும் வடமொழியின் திரிபு.

பறவைக்குக் கூடுபோல உயிருக்கு உடல் சிலகாலந் தங்குதற்கு இடமாயிருத்தலால், 'கூடு' எனப்பட்டது; "கூடுவிட்டிங், காவிதான் போயின பின்பு" என்றார் ஒளவையாரும். "காலன் வருமுன்னே கண்பஞ் சடைமுன்னே, பாலுன்கடைவாய் படுமுன்னே - மேல்விழுந்தே, யுற்றா ரழுமுன்னே யூரார்சுடுமுன்னே, குற்றாலத்தானையே கூறு" என்பதனோடு இச்செய்யுளை ஒப்பிடுக. (எஉ)

எ௩. நலனழிந்து கல்வினைபோய் நாணழிந்து நல்ல
குலனழிந்து நல்குரவு கூர்ந்து—பலரிகழ
நிற்ப ரனைத்துயிராய் நின்றானைத் தென்கருவைத்
தற்பரனைத் தோத்திரியா தார்.

(இ - ள்.) அனைத்து உயிர் ஆய் நின்றானை - எல்லாவுயிர்களின் வடிவமாய் நின்றவனும், தென்கருவை - தென்கருவையிலுள்ள, தற்பரனை - கடவுளுமாகிய சிவபிரானை, அறியாதார் - தோத்திரஞ் செய்யாதவர்,—நலன் அழிந்து - எல்லா நன்மைகளுங்கெட்டு, நல் வினை போய் - நல்ல புண்ணிய மெல்லாம் அழிந்து, நாண் அழிந்து - இலச்சைகெட்டு, நல்ல குலன் அழிந்து - உயர்ந்த குலத்தின் பெருமைகெட்டு, நல்குரவு கூர்ந்து - வறுமை மிகுந்து, பலர் இகழ நிற்பர் - எல்லோரும் இகழும்படி நிற்பார்கள் ; (எ - று.)

சிவபிரானைத் அறியாதவர்க்கு நேரக்கூடிய தீமைகளை எடுத்துக் காட்டினர். தற்பரன் = தத்பரன் ; தானே பரதேவதை. (எங)

எச. தாரமனை மட்டுந் தனையறிந்தோ ரூர்மட்டுஞ்
சேருறவ வவ்வூர்த் தெருமட்டுஞ்—சார்வதன்றி
நங்கருவை யானென்ற நல்வினைபோற் செல்கதியி
னெங்குமுத வாரோ யிவர்.

(இ - ள்.) தாரம் - மனைவி, மனை மட்டும் - (இறந்தவனது) வீட்டு வாயில் வரையிலும், தனை அறிந்தோர் - அவனை அறிந்த நண்பர்கள், ஊர் மட்டும் - அவ்வூரெல்லைவரையிலும், சேரும் உறவு - பொருந்திய பந்துக்கள், அ ஊர் தெருமட்டும் - அந்தவூரின் தெருவரையிலும், சார்வது அன்றி - உடன் சென்று மீளுவதேயல்லாமல்,—நம் கருவையான் என்ற - 'நமது கருவைப் பிரான்' என்று சொன்னதாலுண்டான, நல் வினைபோல - புண்ணியம்போல, இவர் - இம்மனைவி முதலியவர், செல் கதியின் எங்கும் - மறுமையிற் செல்லுங் கதிகளிலெல்லாம், உதவாரோ - சென்று உதவமாட்டார்கள் ; (எ - று.)

"மனையாளு மக்களும் வாழ்வுந் தனமுந்தன் வாசல்மட்டே, மினமான சுற்றமயானமட்டே வழிக் கேதுதுணை, தினையாமனவெள்ளளவாகினு முன்பு செய்ததவந், தனையாள வென்றும் பரலோகஞ் சித்திக்குஞ் சத்தியமே" என்றார் பட்டினத்துப்பிள்ளையாரும். உறவு - உறுதல்; சுப அசுப காலங்களில் வந்து நெருங்குதல்; இத்தொழிற்பெயர் - உறவினருக்கு ஆகு பெயர். (எச)

எரு. இவருறவ ரென்ப ரிவர்பகைஞ ரென்ப
ரவரவராற் செய்வதொன் றுங்காமோ—வெவரேனுந்
தேனொழுகும் பூங்கருவைச் செய்விப்ப தன்றியிந்த
மானிடரா லுண்டோ வசம்.

(இ - ள்.) இவர் உறவர் என்பர் - 'இவர் (எமக்கு) உறவினர்' என்று சொல்வர்கள் ; இவர் பகைஞர் என்பர்-'இவர் (எமக்குப்) பகைவர்' என்று சொல்வர்கள் ; அவர் அவரால் - அவ்வம்மனிதர்களால், செய்வது ஒன்று (தம் இஷ்டப்படி) செய்யப்படுவதொரு நன்மைதீமை, ஆமோ - உண்டா

ளுமோ? எவரேனும் - எவராயினும் (அவர்களைக்கொண்டு), தேன் ஒழுகும் பூ களவார் - தேன்பெருகுகிற பூக்களையுடைய திருக்களாவின் கீழ்க்கடவுள், செய்விப்பது அன்றி - நன்மை தீமைகளைச் செய்விப்பதல்லாமல், இந்த மானிடரால் - இவ்வுலகத்து மனிதர்களால், (ஒரு நன்மையையாயினுந் தீமையையாயினுஞ் செய்ய), வசம் உண்டோ - சுவாதீனம் உண்டோ? (இல்லையென்றபடி); (எ - று.)

ஒருவன் மறைந்துநின்று பிரதிமைகளைக் கூத்தாட்டுதல்போலக் கடவுள் மறைந்துநின்று பிராணிகளைக்கொண்டு எல்லாத்தொழிலையுஞ் செய்விப்பனென்பது கருத்து. அங்கு - அசை. (எ௫)

எசு. வசமறுகித் துன்பம் வருத்தமெலிந் தாலு
மசையுறுநோய் கொண்டாலு மையா—விசையளிசேர்
தாமமறு வேணித் தமிழ்க்கருவை நாதாவுன்
னாமமற வாதடியே னா.

(இ - ள்.) ஐயா - தலைவனே! இசை அளி - இசைபாடுதலையுடைய வண்டுகள், சேர் - மொய்க்கின்ற, தாமம் - பூமாலைகள், அறு - நீங்காத, வேணி - சடையையுடைய, தமிழ் கருவை நாதா - தமிழ் வழங்கும் கருவைக்கடவுளே!—துன்பம் வருத்த - துன்பங்கள் வருந்தச் செய்தலினால், வசம் மறுகி - என் வசந்தப்பி [பரவசமாகி], மெலிந்தாலும் - சோர்ந்தாலும், அசை உறு நோய் - கலக்கந்தருதற்குக் காரணமான வியாதிகள், கொண்டாலும் - அடைந்தாலும், அடியேன் நா - (உன்) அடியவனாகிய எனது நாக்கு, உன் நாமம் - உனது திருநாமங்களை, மறவாது - (எப்பொழுதும்) மறக்கமாட்டாது; (எ-று.)

சிவபிரானது திருநாமங்களை மறத்தற்குரிய துன்பக்காலம் நேர்ந்தாலும் நாக்கு அவற்றை உச்சரித்தலை மறவாது எனத் தமது நாவின் சிவநாமோச்சாரணப் பயிற்சி மிகுதியை விளக்கியவாறு. அசை - கலக்கம்; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். இயல்பாகத் தேவர்கள் மாலையில் வண்டுகள் மொய்க்கா என்பது நூற்றுணிபாயினும், இங்கே மொய்ப்பது கடவுளின் திருவருளின் சிறப்பினாலென்க. (எசு)

எஎ. நாவுக் கழகுனது நாம நயந்துரைக்கும்
பாவுக் கழகுனையே பாடுவது—தாவில்
கலைக்கழகுன் ஞானங் கருவையா னேயென்
றலைக்கழகு நின்கமலத் தாள்.

(இ - ள்.) கருவையானே—!—என் - எனது, நாவுக்கு - நாவிற்கு, அழகு - அழகைத்தருவது, உனது—, நாமம் - திருநாமங்களை உச்சரித்தலாம்: நயந்து உரைக்கும் - விரும்பிப்பாடுகின்ற, பாவுக்கு - பாடல்களுக்கு, அழகு—, உனையே பாடுவது - உன்னையே புகழ்ந்துபாடுவதாம்; தா இல் - குற்றமில்

லாது, கலைக்கு - கல்விகளைக் கற்றற்கு, அழகு—, உன் ஞானம் - உன் விஷயமான அறிவைப் பெறுதலாம்; தலைக்கு—, அழகு—, நின் கமலம் தாள் - உனது திருவடித்தாமரையைச் சூடுவதாம்; (எ - று.)

தா - உரிச்சொல். 'உன் ஞானம்' என்றது, சிவஞானத்தை. (எஎ)

எஅ. தாளா லெனது தலையெழுத்தை யுஞ்சிதைத்து
மீளா வடிமை விலையெழுதி—யாளா
யுளவருத்தந் தீர வுவந்தெனைவந் தாண்டான்
களவனத்தி லொப்பனைபா கன்.

(இ - ள்.) கள வனத்தில் - களாவனத்தில் எழுந்தருளிய, ஒப்பனை பாகன் - ஒப்பனையம்மையை இடப்பக்கத்திலுடைய சிவன்,—தாளால்-(தன்) திருவடியை வைத்தலால், எனது தலை எழுத்தையும் சிதைத்து - என் தலையில் விதித்து எழுதின எழுத்துக்களையெல்லாம் அழித்து, மீளா அடிமை விலை எழுதி - (என்றும்) மீண்டுபோக வொண்ணாத அடிமையாக விலைப்பட்டவனாக எழுதி, ஆள் ஆய் - (அவனுக்கு) அடிமையாய், உளம் வருத்தம் தீர - (என்) மனவருத்தம் எல்லாந் தீரும்படி, எனை - என்னை, வந்து—, உவந்து - மகிழ்ந்து, ஆண்டான் - அடிமை கொண்டான்; (எ - று.) (எஅ)

எகூ. கன்னற் சிலைவளையக் கால்வளைய நேர்புருவ
வன்னமனை யார்கலவிக் காளாகி—முன்னித்
திரிந்ததெல்லாம் போதுமப்பா தென்கருவை வேந்தே
பரிந்தடிமை கொள்வாயிப் பால்.

(இ - ள்.) அப்பா - சுவாமியே! தென் கருவை வேந்தே - தென்கருவைத் தலைவனே!—கன்னல் சிலை வளைய - (மன்மதனது) கருப்புவில் (போருக்கு) வளையும்படி, கால் வளைய நேர் - அடிவளைதற்கு நேர்கிற, புருவம் - புருவத்தையுடைய, அன்னம் அனையார் - (நடையால்) அன்னத்தைப்போன்ற மகளிரது, கலவிக்கு - புணர்ச்சியால்வரும் இன்பத்திற்கு, ஆள் ஆகி - அடிமைப்பட்டவனாய், முன்னி - (அதனையே எப்பொழுதுஞ்) சிந்தித்து, திரிந்தது எல்லாம் - (அதன்பொருட்டு) அலைந்ததெல்லாம், போதும்—; இப்பால் - இப்பொழுதாயினும், பரிந்து - அருள்வைத்து, அடிமை கொள்வாய் - (என்னை) ஆட்கொள்வாயாக. (எ - று.)

மங்கையர் புருவஞ் சிறிது வளைக்குமாத்திரத்தில் மைந்தரெல்லாங் காமநோயுறுவரென்பது, முதலடிக்குக் கருத்து. இனி, காமனது கருப்பு வில்லுந் தோற்கும்படி, கால்வளைகிற புருவமென்றுமாம். 'கால்வளை யுமின்புருவத்து' என்றும் பாடம். கலவி - கலத்தல்; தொழிற்பெயர்: வி - விகுதி. திரிந்தது எல்லாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். (எகூ)

௮௦. பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை யீந்தருளு
நீல மணிமிடற்ற னீயன்றே—சோலைதொறுந்
தேனிரங்குந் தென்கருவைச் செல்வா கொடுந்துயரால்
யானிரங்க நீயிரங்கா தென்.

(இ - ள்.) சோலை தொறும் - எல்லாச் சோலைகளிலும், தேன் இரங்கும் - வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற, தென்கருவை செல்வா - தென்கருவையிலெழுந்தருளிய செல்வனே! பாலன் பசிக்கு இரங்கி - வியாக்கிரபாதமுனிவரது குமாராகிய உபமந்யு மகாமுனிவரது பசிநோயைக் கண்டு இரக்கங்கொண்டு, பாற்கடலை ஈந்தருளும் - பாற்கடலை (ப்பருகும்படி அவருக்கு) அளித்தருளிய, நீல மணி மிடற்றன் - நீல இரத்தினம்போலும் கரிய ஸ்ரீ கண்டத்தையுடையவன், நீ அன்றே—? நீ - அப்படிப்பட்ட அருளுடைய நீ, கொடு துயரால் யான் இரங்க - கொடிய துன்பங்களால் நான் வருந்த, இரங்காய் - (என்பக்கல்) இரக்கங்கொள்ளுகிறாயில்லை; என் - (இதற்கு) யாதுகாரணம்? (எ - று.)

முதலடியிற் குறித்த கதை:—வியாக்கிரபாதமுனிவர் தமது தந்தையின் கட்டளைப்படிவசிட்டமாமுனிவரதுஉடன்பிறந்தவளைமணஞ்செய்துகொண்டு உபமந்யுவென்னும் குமாரரைப் பெற, அக்குழந்தையை மாமனாகிய வசிட்டரும் அவர் மனைவியான அருந்ததியும் எடுத்துக்கொண்டுபோய்த் தமது பர்ணசாலையிற் காமதேனுவின் பாலை ஊட்டி வளர்த்து வருகையில், ஒருநாள் தந்தைதாயரான வியாக்கிரபாதரும் அவர் மனைவியாரும் அன்பினுற் சென்று அக்குழந்தையைத் தமது பர்ணசாலைக்கு எடுத்துக்கொண்டுவந்து தமக்குப் பால் கிடையாமையால் மாவை நீரிலே கரைத்து ஊட்ட, அதனை அக்குழந்தை உட்கொள்ளாது உமிழ்ந்துவிட்டுக் காமதேனுவின் பாலைக் கருதி விரும்பி யழ, நல்ல பாலூட்டிச் சமாதானப்படுத்த வழியில்லாமல் அக் குழந்தையைத் தந்தை சிவசன்னிதானத்திற் கொண்டுவிட, அங்கு அக்குழந்தை பசியாற்றாது அழுது சிவபிரானருளாற் பாற்கடலைப் பெற்று உண்டு வளர்ந்தது என்பதாம். (௮௦)

௮௧. இரங்கா யெனினு மிரங்கினும்யான் வேண்டும்
பரங்காண் கருவைப் பரனே—இரந்தாழு
மிற்கணவ னீத்தாலு நீங்கா திருக்குமொரு
பொற்புடைய கற்புடையாள் போல்.

(இ - ள்.) கருவை - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய, பரனே - மேம்பட்டவனே! இல் - இல்வாழ்க்கைக்குரிய, கணவன் - புருஷன், நீத்தாலும் - விட்டிட்டாலும், இரந்தாழும் - எப்பொழுதும், நீங்காதிருக்கும் - (அவனை விட்டு) நீங்காமலிருக்கிற, ஒரு—, பொற்பு உடைய - நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய, கற்பு உடையாள்போல் - கற்பு நிலைமையையுடைய மனைவியைப்

னுப்போல, (நீ), இரங்காய் எனினும் - (என்பக்கல்) இரக்கங்கொள்ளாமற் போனாலும், இரங்கினும் - இரக்கங்கொண்டாலும், யான் வேண்டும் பரம் - நாம் விரும்பி அடையுங்கடவுள், (எனக்கு நீயே யாவை); (எ - று.)—காண் டேற்றம்.

அலைத்தாலும் அடித்தாலும் கற்புடைய மனைவிக்குக் கணவனை யன்றி வேறொரு கதி யில்லாதவாறுபோல, இரங்கினாலும் இரங்காவிட்டாலும் எனக்கு உன்னையன்றி வேறுகதி இல்லை என்றதாம்; "கண்டா ரிகழ்வனவே காதலன்றான் செய்திடினுங், கொண்டானை யல்லா லறியாக் குலமகள்போல், விண்டோய் மதில்புடைசூழ், வித்துவக்கோட் டம்மா னீ, கொண்டாளா யாகிலு முன் குரைகழலே கூறுவனே" என்றார் பிறபெரியாரும். (அக)

அஉ. கற்பங் கடந்து கடவுளராய் வாழ்வரோ
பொற்பங் கயன்முதலாம் புத்தேளி—ரற்புதமே
தெவ்வடக்கு சூலத்தார் தென்கருவை நாதனார்
வெவ்விடத்தை யுண்ணா விடின்.

(இ - ள்.) தெவ் அடக்கு - பகைவர்களை அடங்கச் செய்கின்ற, சூலத் தார் - சூலாயுதத்தை யுடையவராகிய, தென் கருவை நாதனார்—, வெம் விடத்தை - கொடிய (பாற்கடலில் தோன்றிய) விஷத்தை, உண்ணாவிடின் - புசித்தருளாவிட்டால், பொன் பங்கயன் முதல் ஆம் - அழகிய தாமரையில் தோன்றிய பிரமன் முதலாகிய, புத்தேளிர் - தேவர்கள், கற்பம் கடந்து - அநேக கல்பகாலங்களைக் கழித்து அப்பாலும், கடவுளர் ஆய் - தேவர்களாய், வாழ்வரோ - வாழ்வார்களோ? [வாழார்]; அற்புதமே - (இது) ஒரு ஆச்சரி யமோ? (எ - று.)

கற்பம் - காலத்தின் ஒரு பெரும் பங்கு. பகைமை யுணர்த்துந் தெவ் என்னும் உரிச்சொல், பகைவர்க்கு ஆகுபெயர். "வானவர் இந்திரன் இந் திரை கேள்வன் மறைவிரிஞ்சன், தானவரென்று புகல்வதுண்டோ சமரிற் கிலையாற், கானவ னெற்றுங் களவீச ரன்று கடல்விடத்தைப், போனகமாக வமுதுசெய்யாவிடிற் பூதலத்தே" என்றது காண்க. (அஉ)

அங. விடக்குடலிற் புக்கு விரிந்தவிருண் மாயைத்
தொடக்கறுத்த ஞானச் சுடரை—நடத்திற்
றலைமைபெற்ற தென்கருவைத் தானுலைவக்கண் டுள்ள
நிலைமைபெற்றே னீடேறி னேன்.

(இ - ள்.) விடக்கு உடலில் - (எனது) மாம்சமயமான [இழிவாகிய] உடம்பினுள்ளே, புக்கு - வந்து எழுந்தருளி, விரிந்த - அங்குப் பரவியுள்ள, மாயை - அவிச்சையாகிய, இருள் - இருளின், தொடக்கு - சம்பந்தத்தை, அறுத்த - [போக்கியருளிய, ஞானம் சுடரை - அறிவுமயமான விளக்கை

வுன்னவனுகிய, நடத்தில் தலைமை பெற்ற தென் கருவைத் தாணுவை - திரு நடனத்தில் மேன்மையைப்பெற்ற தென்கருவைச் சிவபிரானை, கண்டு - தரிசித்து, உள்ளம் நிலைமை பெற்றேன் - (யான்) மனம் (பல வழிகளிலுஞ் செல்லாமல்) ஒரு வழிப்படப்பெற்றேன்; (அதனால்), ஈடேறினேன் கடைத்தேறினேன்; (எ - று.)

நடம் - வடசொல். நிலைமைபெற்றே னீடேறி னேன்' என்றதில், வரி வடிவை நோக்காது ஒலிவடிவினால் நகரத்துக்குணகாரம் மோனையாயிற்று.(அங)

அச. எறுபட்டுங் கல்லா லிருஞ்சிலைபா லெற்றுண்டு
மாறுகட்ட மாற்றா லடியுண்டு—ஊறுபட்ட
வாதையா லோகருவை வாணனே பொன்மேனி
பாதியாய்த் தேய்ந்தாய் பகர்.

(இ - ள்.) கருவை வாணனே - கருவையில் வாழ்பவனே! நீ—, கல்லால் - (சாக்கிய நாயனாரால் எறியப்பட்ட) கல்லினால், எறுபட்டும் - அடிக்கப்பட்டும், இரு சிலையால் - (அருச்சுனனது) பெரிய வில்லினால், எற்றுண்டும் - அடிக்கப்பட்டும், மாறு கட்ட மாற்றால் - பகைவரை அழித்த (அரிமர்த்தன பாண்டியனது) பிரம்பினால், அடியுண்டும் - அடிபட்டும், ஊறு பட்ட - புண்பட்டதனாலாகிய, வாதையாலோ - வருத்தத்தினாலோ, பொன் மேனி பாதி ஆய் தேய்ந்தாய் - அழகிய திருமேனி பாதியாகித் தேய்ந்துவிட்டாய்; பகர் - சொல்லு? (எ - று.)

உமாதேவி பிருங்கிமுனிவரால் தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தவஞ்செய்து சிவபிரானது திருமேனியின் ஓர் பாகத்தில் இடைவிடாது தான் உடனுறைதலைக் குறித்து, கல்லாலெறிபடுதல் முதலிய வாதைகளால் திருமேனி பாதியாகத்தேய்ந்ததென வேறொரு காரணங் கற்பித்துக்கூறியது, ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணியின் பாற்படும். அரிமர்த்தன னென்னும் பெயருக்குப் பகைவரை அழிப்பவனென்று பொருளாதலால், அவனது தன்மையைப் பிரம்பின்மேலேற்றி, 'மாறுகட்டமாறு' என்றார்; இனி, உவமை நீங்கிய என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். கட்ட - களைந்த; இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்: கள் - பகுதி, ட் - இடைநிலை, அ - விகுதி. "மாறுபட்ட" என்றும் பாடம். வாதை - பாதா என்னும் வடமொழியின் திரிபு. வாணன் - வாழ்நன் என்பதன் மரூஉ. (அச)

கல்லாலெறியுண்ட கதை:—திருச்சங்கமங்கையில் வேளாளர் குலத்தில் உதித்த ஒருவர் பௌத்த சமயத்திற் பிரவேசித்து அது சற்சமயமன்றென்று தெளிந்து பரமசிவனே பதியென்று அறிந்து அச்சாக்கியசமய வேஷத்தைத் துறவாமலே தினந்தோறுஞ் சிவலிங்கத்தைத் தரிசனஞ் செய்தபின்பே போசனஞ் செய்யவேண்டுமென்று விரும்பிச் சமீபத்திலிருக்கின்ற ஒரு லிங்

கத்தை நாடோறுந் தவறாமல் தரிசித்து அருகிற் கிடக்குங் கல்லை யெடுத்து அன்பினோடு அதன்மேல் எறிந்து அருச்சித்துவர, ஒருநாள் பரமசிவன் உமாதேவியாரோடும் இடபாரூடராய் ஆகாயத்திலே தோன்றிக் காட்சிதந்து, அவரைத் தமது திருவடியிற் சேர்த்தருளினார் என்பதாம்.

சிலையாலேற்றுண்ட கதை:—பாசுபதாஸ்திரம் பெறும்பொருட்டுச் சிவபிரானைநோக்கித் தவஞ்செய்த அருச்சுனனை அழிக்கத் துரியோதனனேவலாற் பன்றிவடிவாய்வந்த மூகாசுரன்மேல் வேடவடிவாய்வந்த சிவபெருமான் அம்பெய்ய, அது பிளக்குமுன்னே அருச்சுனன் அம்பொன்றுஎய்து வராகத்தைவிழுத்த, அதுகாரணமாக அவ்விருவர்க்கும் உண்டான போரிற் பரமசிவன் எதிரியின் வில்நாணியை அறுக்க, பார்த்தன் விற்கழுந்தால் கடவுளது முடியில் அடித்தவளவிலே, சிவபிரான் தமது நிஜரூபத்தோடு காட்சிகொடுத்து அவன் வேண்டுகோளின்படி அம்புமுதலியவற்றை அருளிப் போயினர் என்பதாம்.

மாற்றலடியுண்ட கதை:—வாதவூரடிகளை வருத்தியதன்பொருட்டு அரிமர்த்தனபாண்டியன்மீது உண்டான கோபத்தாற் சிவபெருமான் வையையாற்றை அவன்நகர்மேல் ஏவ, அந்நதி மதுரையை அழிக்குமாறு பெருகிவர, அந்நகரத்தார் யாவரும் அரசன்கட்டளைப்படி கூலியாட்கள் வைத்துக் கரைகோலுகையில், சோமசுந்தரக்கடவுள் பிட்டுவிற்றுண்ணும் வந்தியென்னும் மலட்டுக்கிழவிக்குத் தன்கருணையினால் வேலையாளாக வந்து அமர்ந்து அவள் சமைத்த பிட்டுஎன்னும் உணவையே கூலியாகக்கொண்டு அதனைத் தின்று கொண்டே முடியின்மேற் கூடையில் மண்ணைச் சுமந்து கொண்டுபோய்க் கொட்டி அவளது பாகத்துக்கு உரிய கரையைக் கட்டாது திருவிளையாடல் செய்ய, அதுகண்ட பாண்டியன் தனதுகைப்பிரம்பினால் அடித்த மாத்திரத்தில் சிவபிரான் மறைந்தருள, கரை கட்டப்பட்டது என்பதாம். (௮௪)

௮௫. பகர வருமெழுத்திற் பால்வண்ணா நின்னை
யகரமுத லைம்பத்தொன் றாக்கிப்—புகலாதே
யஞ்செழுத்தா னென்பதென் னாதி மறைமுதனூ
னெஞ்சழுத்தி வாழு நிலம்.

(இ - ள்.) பால்வண்ணா—! ஆதி - பழமையாகிய, மறை முதல் - வேதங்கள் முதலிய, நூல் - சாஸ்திரங்களை, நெஞ்சு அழுத்தி - மனத்திற் பதியவைத்து, வாழும் - வாழ்கிற, நிலம் - நிலவுலகத்துள்ள பெரியோர், நின்னை - உன்னை, பகர வரும் எழுத்தில் - சொல்லப்பட்டுவருகிற எழுத்துக்களில், அகரம் முதல் ஐம்பத்தொன்று ஆக்கி புகலாதே - அகாரம் முதலிய ஐம்பத்தொரு அக்ஷரங்களையு முடையவனாகச் சொல்லாமல், அஞ்சு எழுத்தான் என்பது - ஐந்து அக்ஷரங்களையுடையனென்று சொல்வது, என் - யாதுகாரணம்;
(எ - று.)

ஈ பஞ்சாக்ஷரத்துக்கு மாத்திரமே யன்றிச் சகலாக்ஷரத்துக்கு மூலியவ னென்றபடி. என்றது, கடவுள் எல்லா வெழுத்துக்களின் வடிவமாக வுள்ளவ னென்றும், எல்லா வெழுத்துக்களினும் ஐந்தெழுத்துச் சிறந்ததென்றும் கூறியதாம். வடமொழியில் உயிரெழுத்துப் பதினாறும், மெய்யெழுத்து முப் பத்தைந்தும் ஆக எழுத்து ஐம்பத்தொன்றெனை அறிக. உலகமென்பதுபோல, வேலம் என்பது - இங்கே உயர்ந்தோரை யுணர்த்திற்று. (௮௮)

௮௯. நிலத்திற் பிறந்துடனே நீர்தோய் பசுமட்
கலத்திற் சிதையுமிந்தக் காய—நலத்திற்
கடியேறு பூங்களவிற் கண்ணுதலே மீள
வடியேன் சுமவா தருள்.

(இ - ள்.) நலத்தின் - எல்லாநன்மைகளையுந்தரவல்ல, கடி ஏறு பூ களவில் - வாசனைமிகுந்த பூக்களையுடைய திருக்களாவின்கீழுள்ள, கண் நுதலே - நெற்றியில் திருக்கண்ணையுடைய கடவுளே! நிலத்தில் - பூமியில், பிறந்து - தோன்றி, உடனே - விரைவிலே, நீர் தோய் பசு மண் கலத்தின் - நீரை யெக்காலம்பெய்து வைத்த பசிய மண்பாத்திரம்போல, சிதையும் - அழிந்து போந்தன்மையதாகிய, இந்த காயம் - இந்த உடம்பை, மீள - மீண்டும், அடியேன் —, சுமவாது - எடுக்காமல் [பிறப்பற்று முத்திபெறும்படி], அருள் - அருள் செய்வாயாக; (எ - று.)

"பசுமட், கலத்துணீர் பெய்திரீஇ யற்று" என்றார் திருவள்ளுவரும். இவ்வுவமை சிறிதேனும் நிலைத்திராமல் உடனே சிதைதலை விளக்கும். பசுமை - ஈரத்தின்மேலது. கண்ணுதல் - அன்மொழித்தொகை. (௮௯).

௯௦. அருளுதவுந் துன்ப மகற்றியறி வாக்குந்
தெருளுதவும் வீட்டின்பஞ் சேர்க்கு—மருவார்
புனக்களவைக் கோயில்கொண்ட புண்ணியனென் றோத
மனக்களவைத் தீர்க்கு மருந்து.

(இ - ள்.) மரு ஆர் - வாசனை மிகுந்த, புனம் - வனத்தில் தோன்றிய, களவை - திருக்களவை, கோயில் கொண்ட - இருப்பிடமாகக் கொண்டரு ளிய, புண்ணியன் - பரிசுத்தமூர்த்தி, என்று ஓத - என்று (ஒருகால்) சொல்ல—மனம் களவை தீர்க்கும் மருந்து - மனத்திலுள்ள மயக்கமாகிய நோயை ஒழிக்கிற மருந்தாகிய சிவம், அருள் உதவும் - கருணையைச் செய்யும்; துன்பம் அகற்றி - பிறவித்துன்பங்களை ஒழித்து, அறிவு ஆக்கும் - தத்துவ ஞானத்தை உண்டாக்கும்; தெருள் உதவும் (அதனால்) தெளிவை உண்டாகச் செய்யும்; வீடு இன்பம் சேர்க்கும் - முத்தியின்பத்தை அடைவிக்கும். (எ - று.)

உடலுக்குவரும் நோயைமாத்திரம் நீக்கும் மருந்துபோலன்றி, உயிர்க்கு வரும் எல்லாத்துன்பங்களையும் பெருமான் நீக்குவ னென்பதாம். (அஎ)

அஅ. மருந்தா லொழியா மனத்துன்ப நோயா
லிருந்தா லுனையெவ்வா றேத்தித்—திருந்துபுகழ்ச்
சொன்மாலை சாத்துவேன் சொற்கருவை யாய்கடுக்கைப்
பொன்மாலை மார்பா புகல்.

(இ - ள்.) சொல் - புகழையுடைய, கருவையாய் - திருக்கருவையானே! கடுக்கை பொன் மாலை மார்பா - பொன்னிறமான கொன்றைப்பூ மாலையை யணிந்த திருமார்பையுடையவனே! மனம் துன்பம் - மனத்தின் கவலைகள், மருந்தால் ஒழியா நோய் ஆய்-மருந்தினால் தீராத நோயை ஒத்து, இருந்தால்-வருத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தால் [இருத்தலால் என்றபடி], உனை-உன்னை, ஏத்தி - துதித்து, திருந்து புகழ் சொல் மாலை - குற்றமில்லாத (உனது) புகழைப் பாடுகிற சொல்லால் தொடுக்கும் பாமாலையை, எவ்வாறு - எப்படி, சாத்துவேன் - (உனக்குச்) சமர்ப்பிப்பேன்? புகல் - சொல்லு; (எ.- று.)

மனக்கவலையற்று எப்பொழுதும் உன்னையே துதித்துப்பாடும்படி அருள வேண்டு மென்பதாம். (அஅ)

அகூ. புகையுந் தழற்கண்ணிற் பொங்குசினத் தாலே
பகைகொண்டு காலபடர் பற்றி—மிகவுந்
தணவாத் துயர்தருமுன் றண்களா வீசன்
கணநா தனைமனமே காண.

(இ - ள்.) மனமே - நெஞ்சே!—கால படர் - யமதூதர்கள், பொங்கு சினத்தாலே - மிகுந்த கோபத்தால், புகையும் தழல் கண்ணின் - புகைகின்ற நெருப்புப்பொறியை வீசுகிற கண்களோடு, பகைகொண்டு - விரோதங் கொண்டு வந்து, பற்றி - (என்னைப்) பிடித்து, தணவா துயர் - நீங்காததுன்பத்தை, மிகவும் தரும் முன் - மிகுதியாக (எனக்குச்) செய்தற்குமுன்னமே கணநாதன் - பிரமதகணங்களுக்குத் தலைவனாகிய, தண் களா ஈசனை - குளிர்ந்த திருக்களாவின்கீழ்க் கடவுளை, காண் - தியானிப்பாயாக; (எ - று.)

கணங்களாவார் - எப்பொழுதுஞ் சிவனுடனிருந்து உபசரிக்குஞ் சண்டி, நந்தி, மகாகாளன், பிருங்கி முதலியவர். (அகூ)

கூ0. காவென்றுஞ் சங்கென்றுங் கார்முகிலென் றங்கவர்மேற்
பாவென்றும் பாடப் பதத்தெரிந்த—நாவென்றுந்
தன்னையா விக்குந் தமிழ்க்கருவை நாதனை
வெள்ளையா வித்தாரிப் பார்.

(இ - ள்.) தமிழ் கருவை நாதனூர்—, இ பார் - இவ்வுலகத்தில், கா என்றும் - (நினைத்ததைக் கொடுத்தலால்) கல்பக விருக்ஷமென்றும், சங்கு என்றும் - (அளவில்லாமல் தருதலால்) சங்கினுருவமாய்க் கிடக்குஞ் சங்கநிதியென்றும், கார்முகில் என்று, - (கைம்மாறு கருதாமல் ஈதலால்) காளமேகமென்றும், அங்கு - அங்கங்கே, அவர் மேல் - அந்தந்தச் செல்வவான்கள் விஷயமாக, பா - பாடல்களை, என்றும் - எப்பொழுதும், பாட - பாடுவதற்கு, பதம் தெரிந்த - சொற்களை அறிந்த, நா - (எனது) நாக்கு, என்றும் - எந்நாளும், தன்னை - தன்னையே, பாவிக்க - துதிக்கும்படி, என்னை—, பாவித்தார் - அடிமையாக நினைத்தார்; (எ - று.)

'கார்முகிலென்று' என்பதில், எண்ணும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. 'நாதனூர்,' 'பாவித்தார்' என்றவற்றுக்கு ஏற்ப, 'தம்மை' என்னாமல் 'தன்னை' என்றது - ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். 'பாலித்தார்' என்றும், 'இப்பால்' என்றும் பாடமுண்டு. (௪௰)

௪௧. பருவ மழைத்துளியைப் பார்ப்பதுபோ லாயே
னுருகி யுணங்கி யுடைந்தே—னரிவையுமை
வல்லவனே தென்கருவை வள்ளலே நீயுதவு
நல்லருளைப் பார்த்திருந்து நான்.

(இ - ள்.) உமை அரிவை வல்லவனே - உமாதேவியின் கணவனே! தென்கருவை வள்ளலே - தென்கருவையிலுள்ள வரையாது கொடுப்பவனே! பருவம் மழை துளியை - பெய்யும்பருவத்துப் பெய்கிற மேகத்தின் நீர்த்துளியை, பார்ப்பதுபோல - (யாவரும்) எதிர்பார்த்திருப்பதுபோல, நாயேன் - நாய்போற் கடைப்பட்டவனாகிய, நான்—, நீ உதவும் நல் அருளை - நீசெய்யும் நல்லகருணையை, பார்த்து இருந்து - எதிர்பார்த்திருந்து, உருகி - மனமுருகி, உணங்கி - ஒசிந்து, உடைந்தேன் - நெகிழ்ந்தேன்; (எ - று.)

"வான்பார்க்கும் பைங்கூழ்போல் வாளா வுனதருளே, யான்பார்க்க நீ பார்த்திரங்கினாய்" என்றார் பிறரும். அரிவை - தெய்வப்பெண்; இங்கே பருவப்பெயரன்றிக்கேவந்த பொதுப்பெயர். வல்லவன் - வல்லபன்; பிரிய முன்னவன். (௪௧)

௪௨. இருக்குந் திருக்கோயி லேழையே னெஞ்சோ
மருக்கொள் கயிலை|வரையோ—திருக்களவோ
சோதிமணி மன்றோ சுடர்விசும்போ பால்வண்ணா
வோது மறையோ வுனக்கு.

(இ - ள்.) பால்வண்ணா—! உனக்கு—, இருக்கும் திரு கோயில் - எழுந்தருளியிருக்கும் மேன்மையான இடம், ஏழையேன் நெஞ்சோ - அறிவில்லாத [illegible] மனமோ? மருகொள் கயிலை வரையோ - அழகைக்கொண்ட ஸ்ரீகை

லாசகிரியோ? திரு களவோ - திருக்களாமரமோ? சோதி மணி மன்றோ - ஒளியையுடைய அழகிய சிதம்பரசபையோ? சுடர் விசும்போ - ஒளியையுடைய மேலுள்ள முத்தியுலகமோ? ஓதும் மறையோ - ஓதப்படுகிற வேதமோ? (எ - று.)

சிவபெருமானை அடியேன் அன்போடு தியானித்தல்பற்றி அப்பெருமான் நான் நினைத்தபடியெல்லாம் எனது மனத்தில் திருவுள்ளமுவந்து வந்து எழுந்தருளி யிருக்கின்றன னென்பது தோன்ற இங்ஙனங் கூறினர். கடவுள் அடியார் மனத்திலும், கைலையிலும், களவிலும், மன்றிலும், விசும்பிலும் மறையிலும் எழுந்தருளியிருக்கிறார் என்றபடி; "உணங்குந்தவத்தர் கருத்திலும் வேதத்தி னுச்சியிலு, மணங்கொண்ட சோலைக் கயிலாயவெற்பிலு மாமறையோர், கணங்கொண்டு போற்றிசெய் பொன்னம்பலத்துங் கருவையிலு, மிணங்கும் பொருளென் னிதயாரவிந்தத் திருக்கின்றதே" என்றார் கலித்துறையந்தாதியிலும். (கஉ)

கூஙூ. உனக்கடிமை நானல்லா துண்டுபல ரேனு
மெனக்குநீ யல்லாமல் யாரே—நினைக்கனிவா
னுனழைத்தே னென்றாலு நற்கருவை யானேநீ
தானழைத்தா லன்றோ தரம்.

(இ - ள்.) நல் - நல்ல, கருவையானே—! உனக்கு—, அடிமை - அடியவர், நான் அல்லாது - என்னையல்லாமல், பலர் உண்டு ஏனும் - பலர் உளராயினும், எனக்கு—, நீ அல்லாமல்—, யாரே - (வேறுகதி) யாவருளர்? [எவருமில்லை]; நினை - உன்னை, கனிவால் - கனிந்த அன்பினால், நான்—, அழைத்தேன் என்றாலும் - அழைத்தேனாயினும், நீ—, அழைத்தால் அன்றோ - (என்னை) அழைத்தருளினாலன்றோ, தரம் - தகுதி; (எ - று.)

உனக்கு என்னைப்போல அடியார்கள் பலருளரென்பதையும், எனக்கு உன்னையன்றி வேறுகதியில்லையென்பதையும் விளக்கியவாறு. தான் - அசை. கனிவு - தொழிலாகுபெயர். (கூ)

கூச. தரம்பிரித்துக் கொள்ளுந் தமிழ்ப்பாடல் கொண்டு
வரம்பிரித்து வாழ்வு வழங்கின்—விரிந்தநிலா
வேணிவைத்த தென்கருவை வெள்ளைவள்ள லேயுனக்கு
நீணிலத்தி லுண்டோ நிகர்.

(இ - ள்.) விரிந்த நிலா - ஒளிபரவிய சந்திரனை, வேணி வைத்த - சடையிலே வைத்தருளிய, தென் கருவை - தென்கருவையிலுள்ள, வெள்ளை - வெண்ணிறமுடைய, வள்ளலே - வரையாது கொடுப்பவனே! தரம்பிரித்து கொள்ளும் - தன்மைகளை வகுத்து ஆராய்ந்து கொள்ளப்படுகின்ற, தமிழ் பாடல் - (எனது) தமிழ்ப்பாடல்களை, கொண்டு - (நீ) ஏற்றுக்கொண்டு

வரம்பு இரித்து - (யான்வேண்டும்) வரங்களைத் தனித்தனி கூறுசெய்து கொடுத்து, வாழ்வு வழங்கின் - பேரின்ப வாழ்க்கையையும் (எனக்கு) அருளினால் [அருளுதலினால் என்றபடி], உனக்கு—, நீள் நிலத்தில் - பெரிய பூமியில், நிகர் உண்டோ - ஒப்பு உளதோ? (எ - று.)—இல்லை யென்றபடி.

தரம் - சொல், பொருள், தொடை, நடை, துறை, அணி முதலியவற்றின் தன்மைகள். வரம்பு இரித்து எனப் பதம்பிரித்து - யோகிகளுக்கே முத்தியைக் கொடுப்பதென்னும் வரம்பை அழித்து என்றுங் கொள்ளலாம். ()

௯௫. நிகரற்ற தென்கருவை நித்தனென்னை யாளுந்
தகரக் குழலி தலைவன்—சகமடுத்த
வெள்வடிவ னெந்தை விளங்கியுறை யுங்கோயிற்
கள்வடியுந் தண்பூங் களா.

(இ - ள்.) நிகர் அற்ற - ஒப்பில்லாத, தென் கருவை - தென்கருவையிலுள்ள, நித்தன் - (பிறப்பிறப்பில்லாமல்) என்றும் ஒருபடியா யிருப்பவனும், எனை ஆளும் - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற, தகரம் குழலி தலைவன் - தகரமரத்தின் சாந்தை யணிந்த கூந்தலையுடைய உமாதேவியின் கணவனும், சகம் அடுத்த - உலகமெல்லாஞ் சரணமாக அடைகிற, வெள் வடிவன் - வெண்மையாகிய உருவமுடையவனுமாகிய, எந்தை - எமது சுவாமி, விளங்கி உறையும் - எழுந்தருளி விளங்குகிற, கோயில் - இடம், கள் வடியும் தண் பூ களா - தேனொழுகுங் குளிர்ந்த பூக்களையுடைய திருக்களாவாம்; (எ - று.)

நித்தன் - நித்யன். தகரமென்னும் மரத்தின் பெயர், அதன் சாந்துக்கு ஆகுபெயர்; இது, ஐவகை விரைகளி லொன்று. சகம் - ஜகத். (௯௫)

௯௬. களவிட்ட நெஞ்சாற் கருவையாய் நின்சீ
ரளவிட் டுனைத்துதிப்பே னல்லேன்—உளவிட்டம்
பெற்றதின்றி நாயேனும் பித்தாய்ப் பிதற்றுபுன்சொல்
குற்றமின்றி நன்றிதெனக் கொள்.

(இ - ள்.) கருவையாய் - திருக்கருவையானே! (யான்), களவு இட்ட - வஞ்சனை பொருந்திய, நெஞ்சால் - மனத்தினால், நின் சீர் - உனது புகழை, அளவிட்டு - இவ்வளவினதென்று அறிந்து, உனை - உன்னை, துதிப்பேன் அல்லேன் - தோத்திரஞ் செய்யுந் தன்மையுடையவனல்லேன்; நாயேன் - நாய்போற் கடைப்பட்டவனாகிய யான், உளம் இட்டம் பெற்றது இன்றி - மனத்தில் பக்தி பொருந்தியதில்லாமலே, பித்து ஆய் - பயித்தியம் பிடித்தவனை யொத்து, பிதற்று - பிதற்றுகிற, புல் சொல்லும் - இழிவான சொல்லையும், குற்றம் இன்றி நன்று இது என - குற்றமில்லாமல் நல்லது இது வென்று, கொள் - அங்கீகரித் தருள்வாயாக; (எ - று.)

[illegible]ம் - இஷ்டம். இழிவு சிறப்பும்மை, மாற்றப்பட்டது. (௯௬)

௧௭. கொள்பவனு னீயே கொடுக்குமவன் கொள்பொருட்டா
னின்வடுதன் கைம்மாறு வேண்டுமோ—வுள்வதென்கொ
றேனிறைகொன் றைச்சடிலச் செல்வக் களவிச
பானிறமெய் கொண்டாயிப் பார்.

(இ - ள்.) தேன் நிறை கொன்றை சடிலம் செல்வம் களவிச - தேன் நிறைந்த கொன்றைப்பூவை யணிந்த சடையையுடைய எல்லாச் செல்வங்களுக்கும் உரிய திருக்களாவின்கீழ்க் கடவுளே! பால் நிறம் மெய் கொண்டாய் - பால்போன்ற திருநிறத்தையுடைய திருமேனியை யுடையவனே!—கொள்பவன் நான் - (எல்லா இன்பங்களையும் உன்னிடம்) பெற்றுக்கொள்பவனு வேன் யான்; நீயே கொடுக்குமவன் - (அவ்வின்பங்களை யெல்லாம்) கொடுத் தருளுபவன் நீயேயாவை; கொள் பொருட்டு நின்வது கைம்மாறு என் - (யான்) கொள்ளும்பொருட்டாகச் சொல்லப்படுகின்ற பிரதியுபகாரம் யாது? வேண்டுமோ - (உனக்குக் கைம்மாறு) வேண்டுமோ? (வேண்டுமாயின்), இ பார் - இவ்வுலகத்தில், உள்வது என்கொல் - (நீ) நினைப்பது யாதோ? (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

யான் அடிமைப்பட்டபொழுதே எனது உடல் பொருள் ஆவி என்னு மிவையெல்லாம் உனதாயின வாதலால், என்னிடம் யாது உளது என்றபடி. 'உள்ளதென் கொல்' என்றும் பாடம். கைம்மாறு கருதாமல் அளிக்குங் கடவுளின் கருணையை இதனால் வெளியிட்டார். 'கொள்பவன் நான்,' 'நீயே கொடுக்குமவன்' என்பன - தன்மையிலும் முன்னிலையிலும் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதிகள். (௧௭)

௧௮. பார்முதலாய் வானப் பரப்பா யனைத்தினுக்குங்
கார்முதலா யுண்டியருள் காப்பாகிச்—சீர்முதலா
யார்க்குந் துணையாங் களவிச நின்னையன்றிப்
பார்க்கினுண்டோ வின்பம் பகர்.

(இ - ள்.) பார் முதல் ஆய் - நிலம் முதலிய நான்கு பூதங்களாகியும், வானம் பரப்பு ஆய் - (இவற்றிற்குக் காரணமாகி எங்கும்) பரவியுள்ள ஆகாசமாகியும், முதல் கார் ஆய் - (எல்லாவுயிர்களும் பிழைத்தற்குக்) காரணமாகிய மேகத்தின் வடிவமாகியும், அனைத்தினுக்கும் உண்டி அருள் காப்பு ஆகி - எல்லா வுயிர்களுக்கும் அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ப உணவை அளித்துக் காப்பவனாகியும், சீர் முதல் ஆய் - சிறந்த முதற்கடவுளாகியும், யார்க்கும் துணை ஆம் - யாவர்க்குந் துணைவனுமாகிய, களவிச - திருக்களாவின் கீழ்க் கடவுளே! பார்க்கின் - ஆராய்ந்து பார்த்தால், நின்னை அன்றி - உன்னை (நினைத்தல் முதலியன) அல்லாமல், இன்பம்—, உண்டோ - வேறு உண்டோ? [இல்லை என்றபடி]; பகர் - சொல்லு; (எ - று.)

உண்டி - உண்ணப்படுவது; இ - செயப்படுபொருள் விகுதி, ட்-எழுத் [illegible] வினை - ஆகுபெயர்கள். (௧௮)

ஸ்ரீ

கம்பநாட்டாழ்வார் இயற்றியருளிய

சரசுவதியந்தாதி

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியரும்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரும்

இயற்றிய உரையுடன்

சென்னை:

கணேச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஆனந்தஸு 1914

விலை அணா ௨.